

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Karamsin, Nicolai Michaelow.; N. Karamsin ;
oversatte af Russisk paa Tydsk ved J. Richter ;
fordanskede ved T. R. Thiele.

Titel | Title:

Fortællinger

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : J. N. Thiele, 1801

Fysiske størrelse | Physical extent:

159 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

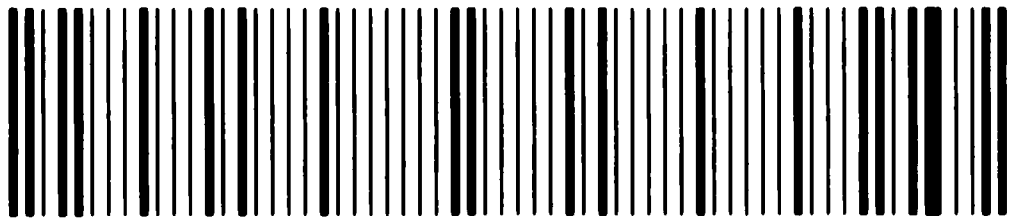
 N. Karamsin

FORTÆLLINGER

1801

58-407

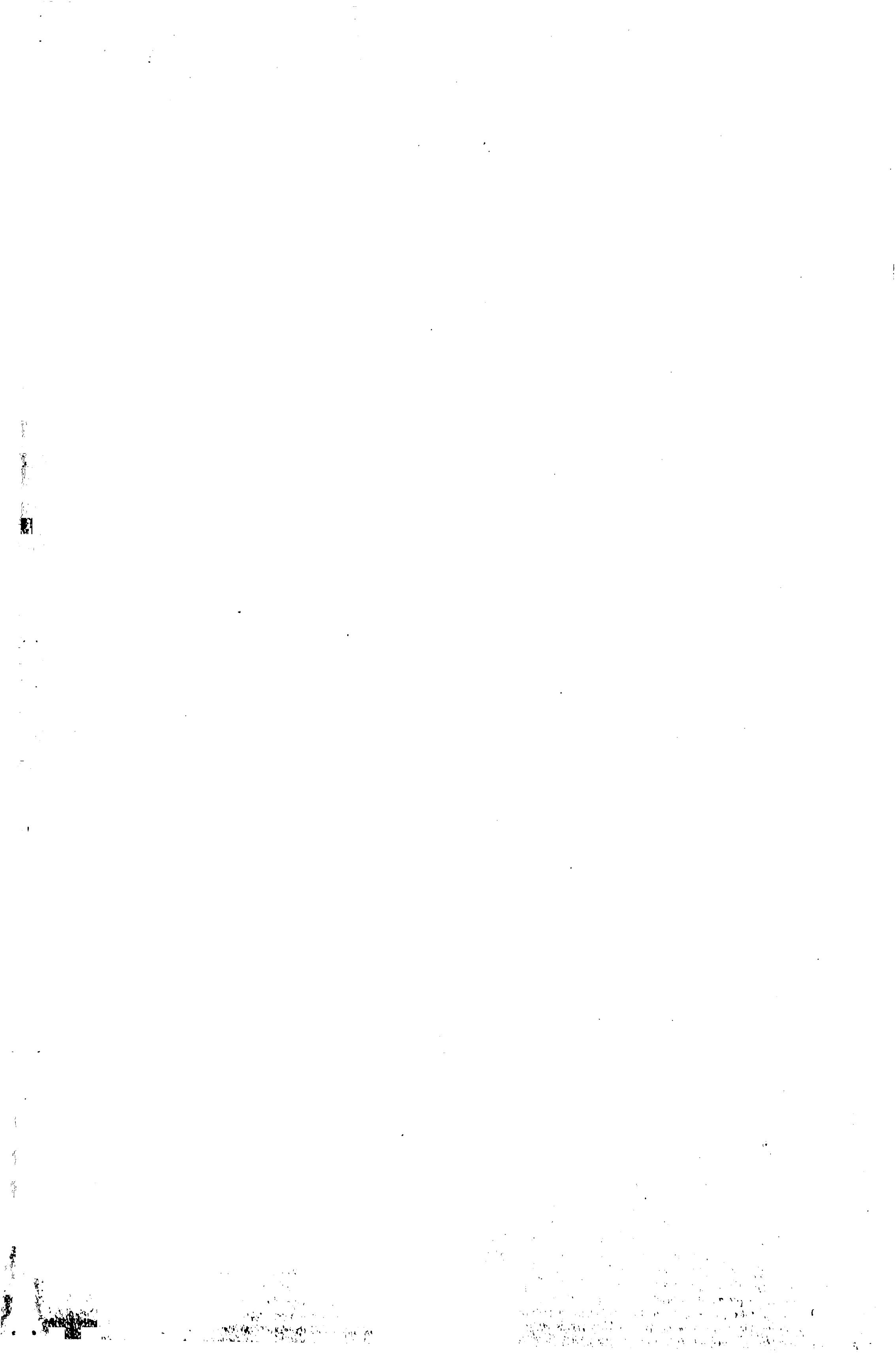
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

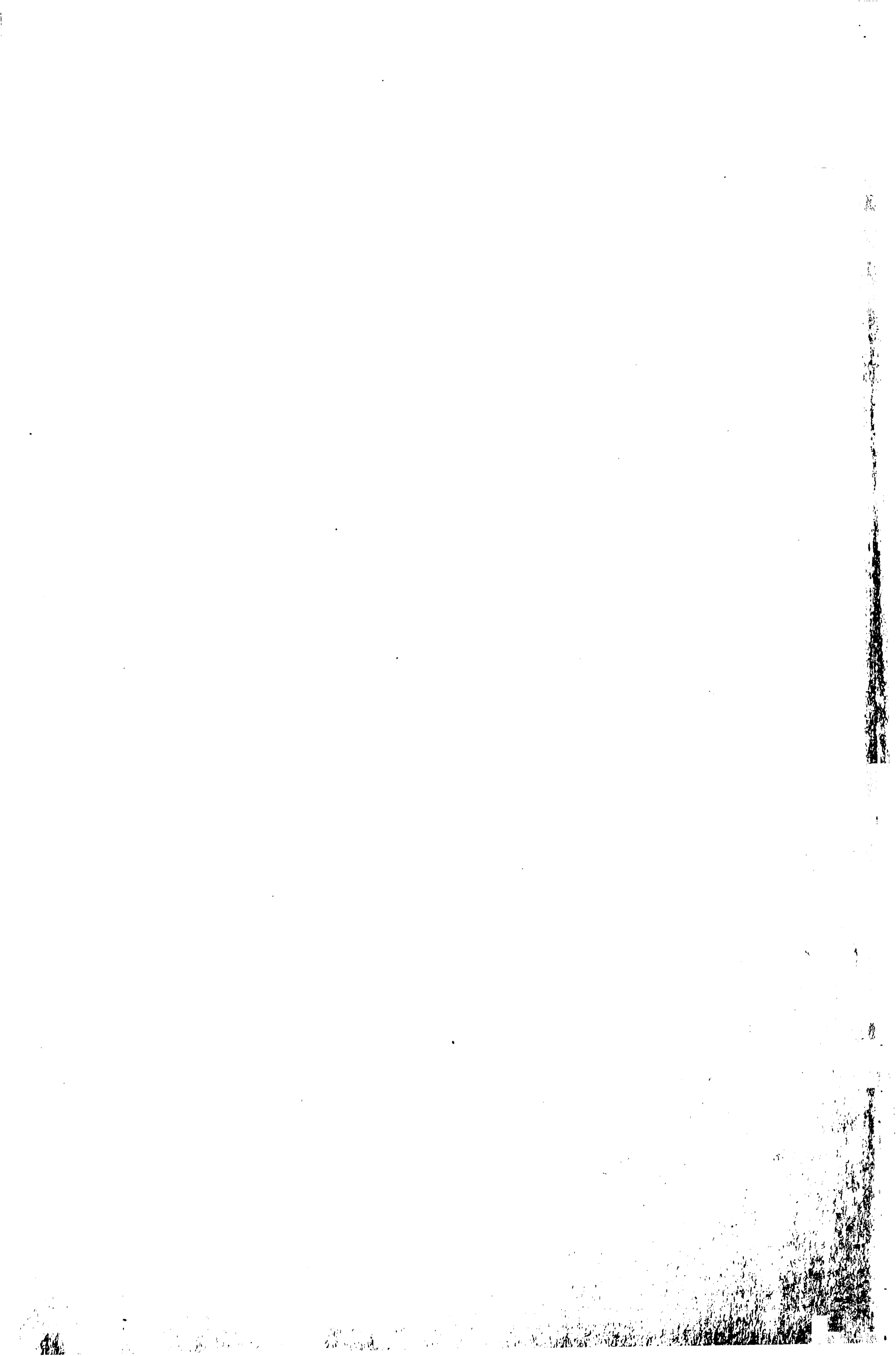

1 1 58 0 8 14140 5

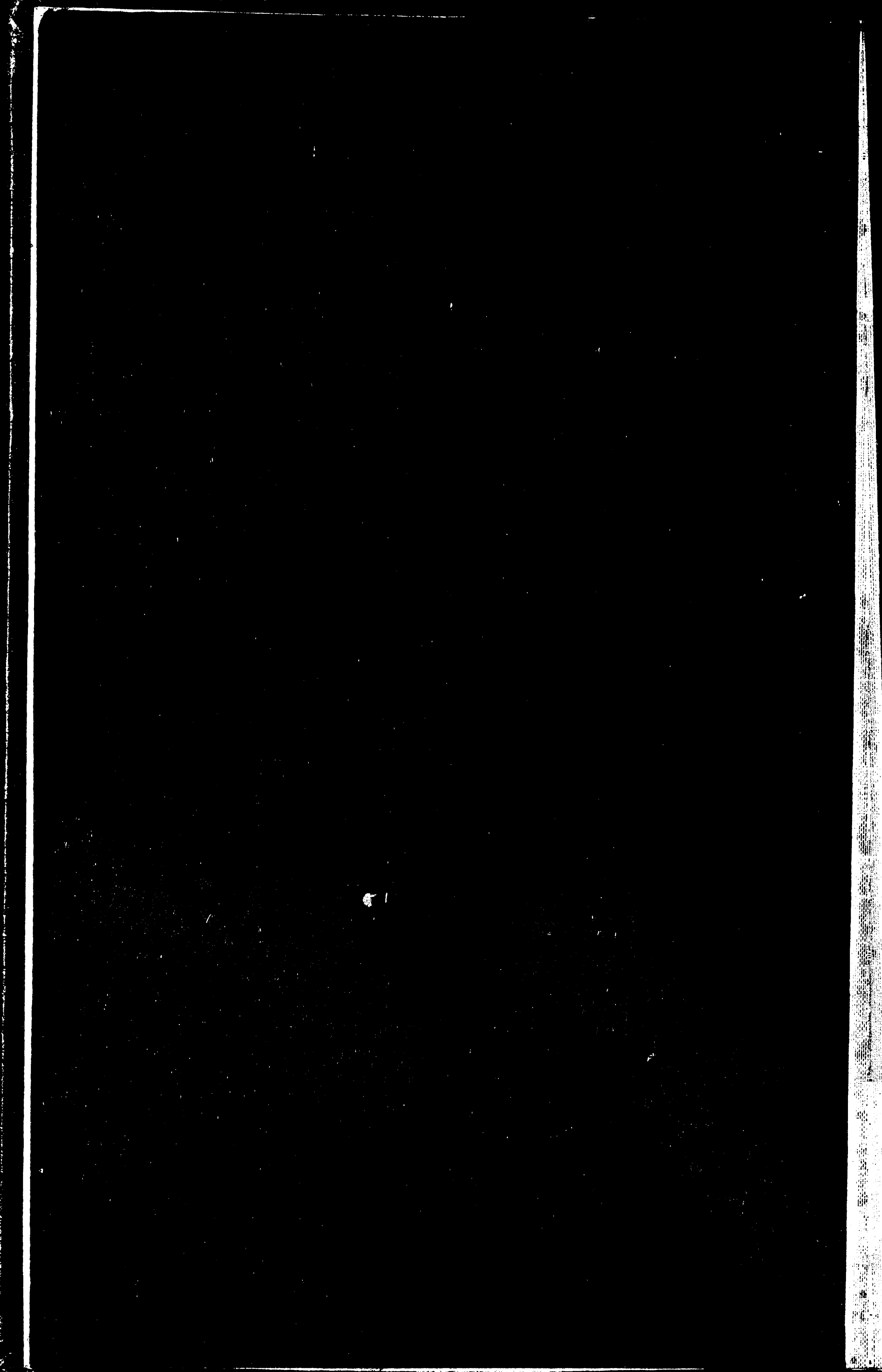
Rex 15

F r t æ l l i n g e r

af

M. Karamsin.

Oversatte af Rusisk paa Tydsk

ved

J. Richter.

Fordanskede ved E. N. Thiele.

Kjøbenhavn, 1801.

Forlagte og trykte af J. N. Thiele.

Oversætterens Fortale.

Paramsins Fortællinger have gjort den mest glimrende Lykke i den russiske Læseverden, og Spectateur du Nord sætter dem, i Indledningen til den franske Oversættelse af Julie — som, om jeg ikke tager fejl, findes i Marshestet for Maret 17. 7 — ved Siden af Marmontels og Florians Mesterstykker.

Bed disse Grunde, som maaskee overhoved kun giælde saare lidet hos os, vil jeg ingenlunde forekomme Læserens Dom over dette den russiske Fionne Litteraturs Produkts Værd eller Uværd; de skulle allene tjene til, paa en værdig Maade at indføre denne hos os endnu temmelig ubekjendte Forfatter blandt et fremmet Publikum; ligeledes

kunne de og, i alle Tilfælde, retfærdiggjøre Oversætterens Tanker, at forplante disse det ublidere Nordens Blomster paa Fædrelandets Grund.

Den stakkels Lise, Flor Sidni, og Natalie finder man i Karamzins "Kleinigkeiten"; (Moskva 1797.) Julie derimod er trykt for sig selv.

I den tyske, og følgelig og i den danske Oversættelse, ere mange Ting udeladte, som uden tvivl hverken vilde have behaget tyske eller danske Læsere. Begynderen altsaa, som maaskee vil bruge Oversættelsen som et Hjælpe middel, til bedre at forstaa Originalen, bebrejde ikke Oversætterten, naar han finder mangt et Sted anderledes, end i det Rusiske. Med Tiden, naar han lærer bedre at kjende begge Sprog, begge Nationers Hovedkarakterer, vil han lettelig indsee Grundene, som bestemme, til at oversætte saa, og ikke anderledes.

Kjøbenhavn, i Februar 1801.

Den

Den stakkels Lise.

Blandt alle Egne omkring Moskva behager ingen mig mere, end Højen, hvorpaa Simeons Klosters mørke, gothiske Taarne hæve sig i Bejret. Paa højre Side seer man den uhyre Mængde af Moskvas Huse og Kirker, som fremstille sig for Øjet, lig, et prægtigt Amphitheater, — et majestætisk Valerie, især naar de forgyldte Kuppler og Kors paa de talrige Taarne oplyses af den purpurfarvede Aftensoel! — Dybt nede udbrede vellugtende Enge deres buntede Tæpper, og bagved disse strømmer Moskvafloden paa gult Sand, og er enten bedækket med lette Risterjoller, eller med sværbelæssede Barkasser.

fer. Paa hiin Side floden græsse talrige Hjord-
 der, og den unge Hyrde forkorter sig Tiden,
 under Skyggen af ærværdige Egetræer, ved
 simple, melodiske Sange. I en lang Kraa-stand
 fremstaaer de forgyldte Spidser af Daniels-
 floster igjennem høje Popeltræer, og næsten
 ved Ræden af Horizonten bjer man Spurre-
 bjergene. Paa venstre Side udbrede sig vidt-
 løftige Kornmarker, blandt hvilke hist og her
 Landebjerge og Kraafløve rage frem, og længere
 borte end r Lysslottet Kolomenskoe udsigten paa
 denne Side.

Oftre besøger jeg denne Egn, og næsten
 altid højtideligholder jeg her Foraarets blide Ans-
 komst, og serger med Naturen ved Efteraarets
 mørke Dage. Naar da Stormen tuder i Kloster-
 rets øde Mure og mørke Korsgange, eller hvir-
 nende suser henover de med højt Græs begroede
 Gravhøje, hører jeg, siddende paa en sønder-
 brudt Gravsten, det nu forløbne Aarhundredes
 hule Gul og Stønnen, og deeltagende Følelser
 og Veemod fylde min Sjæl. Lister jeg mig
 derpaa omkring igjennem de forfaldne Gæller,

omsvæves jeg af de Ulykkelige's Aander, som en- gang tilforn beboede dem. En Olding med snees hvidt Haar ligger bedende, for Krucifixet, og anraaber med inderlig Anstrængelse om en hastig Opløsning. Dette Liv har ikke længere nogen Behagelighed for ham; alle hans Kælelser ere indslukte, den eneste Kælelse af Sygdom og Svag- hed undtagen. En ung Munk seer med bleegt Ansigt og mørke Djekast ud igjennem Gitteret for hans Vindue. Han seer Fuglene i deres Frihed flyve igjennem Luften — og hans matte Dje sømmer i bittere Taarer. Han sørger og hen- visner — og snart forkynder Klokkernes hule Lyd hans tidlige Død. Betragter jeg omsider Af- bildningerne paa Væggene i Kirken af de Under- gjerninger, som skulle have tildraget sig i dette Kloster: hvorledes der her regne Fisk ned fra Himmelen, for de af en fiendtlig Hær indslattede Klosterbeboere: hvorledes hist den hellige Jomfrues Billede nøder Fienden til Flugten: saa vaagner i min Sjæl Erindringen om Fædrelandets Hi- storie, og om hine sørgelige Tider, da vilde Horder af Tatarer hjem søgte Rusland med Jld

og Sværd, og det ulykkelige Moskva, liig en forladt Enke, kun kunde vente Hjælp og Bistand fra Himmelen.

Dog helst tænker jeg paa den stakkels Lises sørgelige Skjebne, naar jeg besøger denne Egn. Thi mit Hjerte føler gjerne om Deeltagelses Syfen, og mit Dje svømmer gjerne i Medynks Taarer.

Ikke langt fra Klosterets Ringmuur staaer midt paa en grøn Græsbeng, i Nærheden af en Birkeskov, en tom Hytte, uden Døre og Vinduer, hvis Tag allerede forlængesiden synes at være indstyrtet. I denne Hytte levede omtrent for tredive Aar siden den skønne og gode Lise med hendes gamle Moder.

Lises Fader havde været en flittig Bondede, som altid omhyggelig havde dyrket sin Ager, og derhos levet ordentlig. Han havde derfor og altid haft saameget, som han behøvede. Men efter hans Død bestredes Moder og Datter i fattigdom. Lejesvendens dovne Haand dyrkede Agrene kun slet, og Høsten faldt hvert Aar uheldigere ud, saa at de omsider saae sig nødsagede,

sagede, til at bortleje hele deres lille Uøling for en Bagatelle. Derhos sørgede den stakkels Enke uafsladelig over Tabet af hendes Mand — thi ogsaa paa Landet kjender man Kjerlighed — Sorgen uedbrød hendes Sundhed, hun blev Dag for Dag svagere, og inden kort Tid var hun ikke længere istand, til at arbejde. Den femtenaarige Lise maatte nu allene besørge det hele Huusvæsen, og, uagtet hendes Ungdom og Skionhed, arbejdede hun Dag og Nat. Hun vævede, hun bandt, samlede Blomster om Foraaret, og om Sommeren Bær, og bar dem til Byen, for der at sælge dem. Ofte trykde den gode, sølsomme Gamle sin flittige, ufortrødne Datter til sit søagbankende Bryst, og kaldte hende sin Forsørgerisse, sin Alderdoms Trøst og Glæde. Med varme Taarer anraabde hun den Almagtige, at han vilde lønne hende for hendes barnlige Kjerlighed. "Gud har skjenket mig Hænderne til Arbejde, og svarede den gode Datter: "og har J ikke opfodt mig ved eders Bryst? Har J ikke plejet og passet mig, som et hjælpeløst Barn? Nu er Luren kommen til mig, at

pleje Eder. Lad kun af at græde. Sorg ikke saaledes bestandig, gode Moder. Bære Taarer ville alligevel ikke kunne falde vor Fader tilbage til Livet. „

Saaledes talde den sømme Datter, og dog kunde hun ofte ikke afholde sig selv fra Taarer, naar hun betragtede deres fælleds forladte Tilstand. Men hun skulde altid sit Hjertes Rummer under en glad og munter Mine, for ikke at forsøge Moderens Smærte.

”Først paa hiin Side Graven,“ svarede den Gamle, ”først paa hiin Side Graven, dyrebare Datter, der aftarres mine Taarer. Der, siger man, ville vi jo alle blive glade og lykkelige; og jeg vil sikkerlig blive det, thi jeg vil der see din Fader igjen! Dog ønsker jeg, endnu ikke at doe saa hastig. Thi hvad vilde blive af Dig, uden mig, gode Lise? Hvad vilde Du allene begynde paa? Nej! Gud lad mig først see Dig forsørgt! Og uventet vil finde sig snart en brav Mand til Dig; da vil jeg velsigne Eder begge, mine dyrebare Børn, og lægge mit Hoved sødt til Hvile. „ —

So var vare nu forløbne efter Kaderens Død. Engene prangede atter i Foraarets Prydelse, og Lise bar Majblomster til Moskva. En ung, velklædt Mand, med en behagelig Mine, mødte hende. Hun blidde ham sine Blomster, og — rosmøde.

"Sælger Du disse Blomster, smukke Pige?" spurgde han venlig.

Ja, svarede Lise.

"Og hvad vil Du have for dem?"

En Rubel (5 St.)

"O! det er altfor lidt. Her har Du en Rubel."

Lise betragtede Ynglingen forundret og undselig. Derpaa slog hun Øjnene end mere rødmenende ned og sagde: Rubelen tager jeg ikke.

"Og hvorfor ikke?"

Jeg vil ikke have mere, end mig tilkommer.

"Men jeg troer, at denne Blomsterkøst, plukket af saa elskværdig en Piges Haand, nok er en Rubel værd. Dog, naar Du ikke anderledes vil, saa tag her, hvad Du har forlangt.

Jeg

Jeg ønske forresten, altid at købe Blomster af Dig, og jeg beder Dig, for Fremtiden ikke at plukke for andre, end for mig. „ —

Lise leverede ham Blomsterkosten, efterat hun havde taget Kemlopekuffet, og vilde nu forsøje sig bort med en Hilsen. Men den Fremmede tog hende ved Haanden, og spurgde: „Hvor gaar Du hen, kjære Pige?“

Hjem.

„Og hvor boer Du?“

Lise sagde ham nu sin Boepæl, og gik bort; thi Ynglingen havde sluppet hendes Haand, saasom allerede adskillige af de Forbigaaende bleve staaende, og med Kjelmst Latter betragtede ham og Pigen.

Da Lise kom hjem, fortælte hun Moderen, hvad der var mødt hende. „Du har gjort ret deri,“ sagde denne, „at Du ikke har modtaget Kibelen. Hvem veed, hvad det var for et slet Menneske!“

Nej, Moder, det var vist ikke noget slet Menneske! Hans Mine var saa god, hans
Stemme

Stemme saa mild! J skulde kun have seet ham —

”Naa, naa, det er dog altid bedre at leve af sine Hænders Arbejde, end af Belgjerninger. Og Du veed endnu ikke, kjære Barn, hvorledes de slemme Mandfolk ofte opstille Barn for de stakfels Piger. Mit Hjerte er aldrig roligt, naar Du gaaer til Byen, og jeg beder da inderlig, at Gud vil bevare Dig for al Forførelse.“

Saarerne stode her Lise i Djnene, og hun kastede sig om Moderens Hals.

Dagen derpaa plukkede Lise de skønneste Majblomster, og iilde til Moskva dermed. Hendes Dine syntes hemmelig at søge noget. Mange vilde fiske hende Blomsterne af, men hun sagde, de vare ikke tilfals, og undseelig kastede hun Djnene snart til den ene, snart til den anden Side. Saaledes nærmede sig Aftenen, og hun maatte tænke paa Hjemvejen. Da kastede hun Blomsterne i Moskvafloden, og raabde med beklamt Hjerte: Nu skal heller Ingen eje eder! —

Næste

Næste Dag benimod Aften sad hun og spandt ved Vinduet, og nynnede med søde Stemme en sørgelig Sang. Paa en gang sprang hun strigende op — den unge Ube kjendte Rod for Vinduet. "Hvad fejter Dig?" spurgde den forkrællede Moder.

Julet, svarede Lise, med frygtfom Stemme; jeg har kun set ham.

"Ham? Hvem da?"

Den unge Herre, som løbde mig Blomsterne af.

Den Gamle saae udaf Vinduet, og Ynglingen hilfede hende saae venlig, at det ikke var hende umueligt, at tiltroe ham noget Ondt. "Guds Fred og god Dag, Moertille," saaledes tiltalde han hende. "Jeg er meget træt; kan jeg ikke faae et Glas frisk Mælk hos Eder?" — Den tjenstfærdige Lise oppebiede ikke Moderens svar — uden tvivl, fordi hun allerede iforvejen vidste det — hun løb hastig i Kjelderen, bragde en reenlig Mælkedotte op, skyllede gesvindt et Glas, afstørrede det i et reent hvidt Klæde, skjenkede det fuldt, og rakte det med nedslagne Dine

Dine til Vinduet. Den Ubekjendte drak — og
 Nektar, fra Hebes Haand, havde ikke kunnet
 smage ham bedre. Enhver vil nu lettelig giætte,
 hvor inderlig og varm han takkede Lise; dog
 skeede dette ikke saameget med Ord, som ved
 Djekast. Imidlertid fortælte den Gamle ham
 om sin Rummer og sin Glæde, — om sin Mand's
 Død, og om sin Datters fortræffelige Egenstaber,
 om hendes Arbejdsomhed og barnlige Kjerlighed.
 Han hørte paa hende med Opmærksomhed, men
 hans Dine — behøver jeg vel at sige, hvor de vare
 henvendte? — Lise, den uendseelige Lise,
 slog kun sjelden Dine op til Ynglingen; men
 ikke hastigere forsvinder Lynet i de mørke Skyer,
 end hendes blaa Dine hæftede sig til Jorden,
 naar de mødte hans Djekast. — "Jeg vilde øns-
 ke," sagde den Ubekjendte til Moderen, "at
 eders Datter ikke vilde sælge sine Arbejder til andre,
 end til mig. Hun behøvede da ikke saa ofte at
 forlade Eder, for at gaae til Byen, thi jeg
 vilde selv Tid efter anden besøge Eder." Ved
 disse Ord glændede Taarerne i Lises Dine, og
 omsonst bestræbde hun sig for at skjule dem. Hen-
 des

des Kinder straalende, som Aftenrøden i en klar Sommeraften. Hun betragtede undseelig sit venstre Ærme, som hun med den højre Haand lagde i Folder.

Den Gamle antog med Glæde dette Forflag, saasom hun intet Uretmæssigt fandt deri. Hun forsikrede den Fremmede, at Lises Lærred og Strømper vare af fortrinlig Godhed, og holdt meget længere, end andre. Det begyndte at blive mørkt, og den Ubekjendte belavede sig nu paa Hjemvejen. "Og hvad hedder De da, Kjære, venlige Herre?" spurgde den Gamle. — Jeg hedder Login, svarede han. — Login, gjentog Lise hemmelig, Login; og fremsagde endnu nogle gange dette Navn, som om hun ret vilde indprente sig det i Hukommelsen. Login tog Afsked, og gik bort. Lise ledsagede ham med Øjnene, saa langt hun kunde. Imidlertid hensad den Gamle i dybe Tanker; omsider tog hun Datteren ved Haanden og sagde: "Ach, Lise, hvor god og smuk er han! om Du engang fik saadan en Brudgom!" — Lises hele Hjerte var herved sat i Bevægelse. — Moder, Moder! raabde

raabde hun, hvor er det mueligt? han er en Adelsmand, og skulde blandt Bønderne — hun var ikke istand, til at fuldende sin Tale.

Det er omfider Tid, at gjøre Læseren nærmere bekendt med Login. Login var en ung Adelsmand, af middelmaadig Forstand, og af et naturlig godt, men svagt og letfærdigt Hjerte. Hidtil havde han ført et temmelig frit og lystigt Liv, ikke tænkt paa andet, end paa sine Fornøjelser, og ene søgt Lykkeligheden i sandfælige Glæder, hvor han rimeligviis meget ofte ikke fandt den. Dette havde gjort ham mismodig, og allerede begyndte han at lase sin Skjebne. Lises Skønhed havde strax gjort det stærkeste Indtryk paa ham, og da han var meget belæst i Romaner og Digte, og besad en levende Indbildningskraft, som ofte henfalte ham i de — virkelige eller fabelagtige? — Lieder, da Merneffene, efter Digternes Beskrivelse, vandrede paa grønne Enge, badede sig i krystallklare Kilder, nabbedes, som Duer, under Roser og Myrter, og henlevede deres Dage i en lykkelig Ledigsang; saa troede han, nu i Lise at have fundet

B

det

det Ideal, som hans Hjerte allerede saalænge havde søgt. "Naturen," sagde han, "indbyder mig her til dens rene Glæder;" og saaledes besluttede han, — i det mindste for nogen Tid, — ganske at forlade den store Verden.

Men jeg vender tilbage til Lise. Det var Nat. Moderen velsignede sin Datter, og ønskede hende en rolig Søvn; dog denne gang blev Ønsket ikke opfyldt. Lise sov meget urolig. Den ny Gæst i hendes Hjerte, Loggins Billede, stod saa levende for hende, at hun hørt Djævelkvaagnede, og — sukede. Endnu før Solens Opgang stod hun op, og gik til Moskvaflodens Bredde, hvor hun satte sig ned i Græsset. Tungfindig betragtede hun den høide Taage (Duggen), som opsteeg fra Jorden, og besvævede Naturens grønne Dragt med glændsende Duggdraaber. Rundtomkring herskede endnu Tausked og Koe. Men snart opvaagnede den opgaaende Sol hele Skabningen. I Skove og Krat blev det levende. Fuglene begyndte at synge, og fløj ud efter Føde. Blomsterne hævede deres Toppe i Vejret, for at indsuge Lysets

sets oplivende Straaler. Men Lise hensad endnu bestandig lige tungsindig. "Hvad fejler Dig, stakkels Lise? Ellers, naar Du opbaagnede med Suelene, hilste Du glad, ligesom de, Morgen. Din rene, mustre Sjæl gav Gienstrin fra dine Dine, lig Solens Straaler, som spejle sig i Duggdraaberne. Og nu sidder Du her bedrøvet, og den hele Naturs Blæder blive fremmede for din Sjæl. "

Imidlertid drev en ung Hyrde sin Hjord langsmed Bredden, og blæste en lystig Sang paa Skalmeyen. Da Lise blev ham vaer, tænkte hun: "Ach! om dog den, med hvilken mit Hjerte for nærværende Stund er bestiaestiget, var en Hyrde eller Bonde! han vilde da vistnok nu saaledes drive sin Hjord forbi. Smilende vilde jeg hilse ham, og venligen sige til ham: God Morgen, kjære Ven! hvor driver Du din Hjord hen? Og saa her voxer godt Græs for dine Faer, og buntede Blomster i Mængde, til at flætte en Krans af til din Hat. Han vilde da see mild til mig, vilde maaskee tage mig ved Haanden — men det er alt tomme Dremme. "

Hyrden drog forbi, og forsvandt med sin spraglede Hjord bagved en nærliggende Høj. Paa eensang herde Lise Plasket af Rarer. Hun slog Øjnene op, saae en Baad, og i Baaden — Login.

Alle hendes Nerver zittrede af Glæde. Hun sprang op, og vilde gaae; men hun var ikke istand dertil. Login sprang i Land, nærmede sig Lise, og — hendes Dremme bleve tildeels opfyldte; thi Login betragtede hende venlig, tog hende ved Haanden — og Lise stod nu her med nedslagne Øjne, blussende Kinder og skjælvende Hjerte. Hun var ikke istand, til at trække sin Haand tilbage, og da han med sine Rosenlæber nærmede sig hendes Mund, var det hende ikke mueligt, at vende sig bort — ach! han kyssede hende, og kyssede hende med en saadan Varme, at den hele Verden syntes hende at staae i lys Lue. ”Kjæreste Lise,“ sagde Login, ”jeg elsker Dig!“ Disse Ord tonede i hendes Inderside som en himmelsk Musik. Næppe vilde hun troe sine egne Øren, og — dog jeg nedlægger min Pen; kun endnu saameget! —

Lises

Lise's Henrykkelse forjog den undseelige Frygtagtighed. Login mærkede, at han elskedes igjen, elskedes inderlig af et reent, uskyldigt og aabent Hjerter.

Desadde begge i Græsset, og Pladsen imellem dem blev bestandig mindre. De saae hinanden i Øjnene, og gjentog uophørligen de Ord: "jeg elsker Dig!" og saaledes hensvandt Timerne for dem som Øjeblikke. Omfider befundede Lise sig, at hendes Moder maaskee kunne være bekymret for hende. Man maatte stilles ad. "Ach! Login," sagde Lise, "vil Du og stedse elske mig?" — "Stedse, kjære Lise, stedse!" — "Kan Du tilsværge mig det?" — "Ja, det kan jeg." — "Dog nej, jeg behøver ingen Eed; jeg troer Dig alligevel, Login; jeg troer Dig. Kunde Du vel bedrage den stakkels Lise? Ikke sandt, det er umueligt?" — "Umueligt, kjære Lise, umueligt!" — "Hvor lykkelig er jeg, og hvor vil min Moder glæde sig, naar jeg forsæller hende, at Du elsker mig!" — "Nej, Lise, hende maae vi ikke sige det mindste derom." — "Hvorfor ikke?" — "Gamle Folk ere altid mistæn-

felige; hun vil strax gjøre sig allehaande ufor-
 deeltagte Betænkninger derover. — ”Nej, det
 vil hun sikkerlig ikke; jeg kjender hende.“ —
 Dog, kjere Lise, jeg beder Dig, sig hende intet
 derom. — ”Nu vel, jeg vil heri adlyde Dig,
 skiondt det dog virkelig ikke synes mig ret, at
 fortie noget for hende.“ — De omsavne de hin-
 anden forsidstegang, og skiltes ad, efterat de
 iforvejen havde aftalt med hverandre, at mødes
 hver Aften enten ved Flodbredden, eller i Birkes-
 skoven, eller ved Hytten, og det saa vist,
 at ingen Hindring deri maatte gjøre nogen For-
 andring.

Lise gik nu, men hun saae sig vel hundrede-
 gange tilbage efter Login, som stod ved Flod-
 bredden, og saae efter hende. I en ganske
 anden Stemning betraad hun nu Hytten, end
 hun havde forladt den. I hendes Ansigt og
 alle hendes Bevægelser malede sig den inderligste
 Glæde. ”Han elsker mig“ var hendes
 eneste Tanke, og denne Tanke var en rigtig Kilde
 paa Hænnysfælse for hende. ”O!“ raabte hun
 sin Moder møde, som nys var opstaaen, ”o!
 hvilken

hvilken skøn Morgen er det idag! hvor Glæden
besseler Alt herudenfor! Aldrig har Lærken
sjunget saa skönt; aldrig har Solen skinnet saa
klar; aldrig have Blomsterne udbredt saa be-
hagelig en Bellugt!

Den Gamle kastede sin Kappe om sig, og
fulgte Lise paa Engen, for at nyde den skønne
Morgen, som hun med saa henrykkende Farver
hadde skildret for hende. Virkelig syntes den
hende meget behagelig; thi ved den elskede
Datters Smil tilsmilte hende og den hele Na-
tur. "Ach! Lise," raabte hun, "hvor dog
vor gode Gud har gjort alting skönt og fortræf-
feligt for os! Jeg har nu allerede levet over
tredshindstyve Aar i Verden, og kan alligevel
endnu ikke see mig væt paa Guds Almagtsgjer-
ninger, paa den klare Himmel, der som et
stort Telt er udspændt over os; og paa den
kjære Jord, som hvert Aar forynges, og frem-
bringer nye Blomster og nyt Græs. Den gode
Fader i Himmelen maa dog elske Menneskene
meget højt, siden han har udpyntet Jorden saa
skøn for dem. Ja, Lise, hvem skulde vel

gjærne ville see, naar der ikke paa Jorden gaves saamegen Nød? Dog dette har vel og sin gode Grund. Maaſtee glemde vi ganske Betyrningen for vor Sjæl, naar ikke Taarer ſtundum fløde fra vore Dine. „

Fra nu af ſaae Liſe og Login hinanden hver Aften, naar den Gamle havde lagt ſig til Ro. De ſadde da enten ved Glødbredde, eller ſpadsere i Birkeſtoven, eller lejrede ſig under Egetræerne, ſom ſtrax udenfor Hytten omgave en dyb ſpejllar Fiſſerdam. Den ſtille Maane, ſom kaſtede ſine Straaler igjennem de grønne Grene, forgyldte ofte Liſes blonde Haar, med hvilket Zephyr eller Elſterens Haand legede. Ofte ſpejlede dens Billede ſig i Pigens af Kjærlighed vaade Dine, ſom Logins varme Kyſ beſtandig igjen aſterrede. De omfavnede hinanden — og den fyldſte, blufærdige Cynthia (Maanen) ſkulde ikke ſi Anfigt; thi deres Kavnetag vare rene og uſkyldige. „Naar Du, „ fremſtammede Liſe, „ naar Du, elſte Login, ſiger til mig: jeg elſter Dig, min Liſe; naar Du trykker mig til dit Bryſt, og betragter mig med dine
venlige

venlige Dine; saa bliver jeg saa glad, saa vels tilroede, at jeg glemmer mig selv og den hele Verden, og kun tænker paa Dig, min Login. Jeg undrer mig kun over, hvorledes jeg tilforn, førend jeg kjendte Dig, har kunnet leve tilfreds og fornøjet. Jeg kan for nærværende Tid slet ikke begribe det; thi uden Dig synes Livet mig uden al Glæde, fuldt af Fortrædelighed og Jammer. Uden dine Dine er den klare Maane mørk for mig; Rattergalens Sang behager mig ikke, naar jeg ikke tillige hører din Stemme, og den friske Luft synes mig, uden dit Aandedræt, tung og besværlig.

Login henryktes ganske af sin Hyrdinde — saaledes faldt han hende — og jo mere hun elskede ham, desto elskværdigere blev han og i sine egne Dine. Alle den store Verdens glimrende Forlystelser syntes ham nu som Tanc, i Sammenligning med de Glæder, som et uskyldigt Hjertes samme Venskab forskaffede ham. Med Foragt saae han nu tilbage paa de usle Glæder, som hidtil fængslede hans Sanser.

”Nej,“ raabte han, ”kun med Broderkjærlighed

lighed vil jeg elske den huldrige Pige. Det
være langt fra mig, at misbruge hendes Om-
hed! Kun paa Dydens Vej finder man den
sande Lyksalighed. — Ubekrindige Yngling!
Kjender Du vel og dit eget Hjerte? Kan Du vel
altid sikke for dets hæftige Anfald? Vil roligt
Overlæg stedsse beherske dine Tilbøjeligheder?

Lise ønskede altid, at Login ret flittig vilde
besøge hendes Moder. ”Jeg elsker hende,“
sagde den gode Datter, ”og ønsker hende ders
for enhver Glæde; og det synes mig, som om
Gyner af Dig maa skjenke Enhver Fornøjelse.“
— Og virkelig glædede og altid den Gamle
sig, naar hun saae Login. Hun talde gjerne
med ham, om sin salig Mand, og om deres
Ungdomsdage, ved hvad Lejlighed hun for-
søffegang havde seet sin fjere Hans, og hvor-
ledes han var bleven forelsket i hende, hvor
enige og lykkelige de havde levet med hinanden.
”Ach!“ lagde hun da til, ”vi kunde aldrig see
os møtte paa hinanden, indtil den sørgelige
Time, da Døden udred ham af mine Arme.“ —
Login hørde paa hende med uforstilt Fornøjelse.
Han

Han købte hende Lises Arbejder af, og vilde altid betale mere, end hun forlangde; men den Gamle lod sig paa ingen Maade noget paanøde over den fastsatte Pris.

Saaledes hengik nogle Uger. En Aften maatte Login vente længere, end sædvanlig, paa Lise. Hun kom omsider, men bedrøvet og forgrædt. "Lise, for Guds Skyld! hvad fejler Dig?" — "Ach! Login, jeg har grædt. — "Hvorfor? jeg beder Dig!" — Du skal faae alting at vide. En ung, rig Bonde fra nærmeste Landebye kaster til mig, og Moder vil, at jeg skal ægte ham. — "Og Du samtykker?" — "Ufølsomme! kan Du vel spørge? Kun gior det mig ondt for min Moder; hun græder og beklager sig, at jeg ikke ønsker hendes Tilfredshed, og at hun ikke vil kunne døe rolig, naar hun ikke iforvejen seer mig vel giort. Ach! den gode Moder veed ikke, at mit Hjerte ikke længere er frit! — Login omfavnede Lise, og forsikrede hende, at intet paa Jorden var ham dyrebarere, end hendes Lykke; efter hendes Moders Død vilde han tage hende til sig, og
da

Da vilde de leve i en sød Forstaaelse paa Landet, i Naturens Skiod, som i et Paradiis. — Men Du kan ikke blive min Mand? sagde Lise med et sagte Suf. — ”Hvorfor ikke?” — Jeg er en simpel Bondepige. — ”Du fornærmer mig, Lise. Din Ben følger ikke usse Fordomme; din rene, sølsomme, uskyldige Sjel har hos ham Fortrin for alt. Du vil stedse blive det Dyrebareste for mig paa Jorden.”

Lise kastede sig op til hans Bryst, og nu — slog hendes Uskyldigheds Dødsflokk. Login fælde usædvanlig hæftige Anfald — endnu aldrig tilforn var Lise forekommen ham saa indtagende; aldrig havde hendes Kjertegn saaledes rørt ham; aldrig havde hendes Kys været saa varme og inderlige. Lise var uforsøgt, hun kjendte ikke den Fare, hvori hun befandt sig, og saaledes forblev hun rolig og sorgløs. Natens Mørke begunstigede Begjerligheden. Ingen Stjerne blinkede paa Himmelen; ingen Lystraale kunde oplyse hendes Wildfarelse. Login fælde en indvortes Skælven — Lise fælde den samme, uden at formode, hvad det betydte,

bede, uden at vide, hvad der fejlede hende. —
Ach! arme Lise, hvor er din Moder? hvor er din
Eftersengel? hvor — din Uskyldighed? Lis-
es Bildfarelse varede kun et Djeblikke: ubekjendt
med de nye Goleiser, hun nu havde lært at kjens-
de, spurgde hun Login fuld af Forundring:
hvad der var foregaaet med hende? Login taug,
sagde, efter Ord, men — sandt dem ikke.
”Ach!„ sukede Lise, ”jeg frygter for, hvad vi
have gjort, er ikke ret. Jeg troede at dø;
min Sjæl — Nej, jeg er ikke istand, til at ud-
sige det. Men Du tier, Login? Du sukker?
Barmhjertige Gud! hvad er det?„ Imidlertid
havde det begyndt at tordne. Lise skælvede
over sit hele Legeme. ”Login, Login!„ raabde
hun, ”jeg er bange; jeg frygter for, at Lyn-
ilden vil dræbe mig som en Forbryderke.“
Det tordnede stærkere, og Regnen styrtede frem-
mevliis ned. Naturen syntes at sørge over Lis-
es tabte Uskyldighed.

Login gjorde sig al Umage, for at tilfredsstille
hende, og ledsagede hende til Hytten. Ved
Afskeden sagde hun endnu grædende: ”Ach! Lo-
gin,

gin, overtøyd mig om, at vi endnu i Fremtiden ville blive ligesaa lykkelige, som vi hidtil vare. — Det ville vi sikkerlig, kjære Lise, svarede Login; ~~vi vil~~ ikke derom. — "Gud give det! — Sæg maa troe dine Ord, thi jeg elsker Dig; men i mit Hjerte . . . . Døg nok! Lev vel! imorgen sees vi igjen. "

Deres Sammenkomster vedbleve nu som tilforn. Men hvormeget havde alting forandret sig! Login nøjedes nu ikke længere med Lises uskyldige Kjerletegn — et kjerlighedsfuldt Djekest, et Haandtryk, et Kys, et uskyldigt Kæmpest, var ham ikke længere nok — han ønskede mere, og det saalænge, indtil han omsider slet intet mere ønskede. Hvo der kjender det menneskelige Hjerte, og har overbejret Naturen af sine sødeste Mydeller, vil sikkerlig være enig med mig deri, at Opfyldelsen af alle Ønsker er den farligste Klippe for Kjerlighed. Lise var nu ikke længere Login, som tilforn, en Engel, hvis Uskyldighed opflammede hans Indbildingskraft, og hævdede hans Aand. Den platoniske Kjerlighed havde gjort Plads for andre Følelser, som ikke
vare

vare ham noget Ryt, og hvoraf han just ikke kunde være stolt.

Hvad Lise angik, da var hun ham ganske hengiven, levede blot for Login, fulgde ham i alt, som et Lam, og fandt sin Lykke blot i hans Tilfredshed.

Omsider begyndte hun at spore en Forandring hos Login, og sagde ofte til ham: "Liseforn var Du mere munter. Du syntes da roligere og lykkeligere, og jeg frygtede ikke for, at tabe din Kjerlighed; men nu —"

Ofte, naar Login tog Afsted, sagde han: "Imorgen, kjære Lise, kan jeg ikke komme: jeg har nødvendige Forretninger; — og stedse stode Læserne Lise i Djnene ved disse Ord.

Omsider saae hun ham engang ikke i fem Dage efter hinanden. Hun var i største Uroe. Paa sjette Dag kom han, og sagde med en bedrøvet Mine: "Lise, jeg maa for nogen Tid forlade Dig. Du veed, vi have Krig, og jeg er i Tjenesten. Mit Regiment har faaet Marschordre." — Lise blev bleeg, og var nær ved Afmagt.

Login

Logia flatterede hende under de helligste Forsikringer, at han aldrig vilde opbøre, at elske hende, og at han havde det stærkeste Haab om, efter sin Tilbagekomst at kunne leve uadskillelig foreenet med hende. Lise taug længe. Dunsider greb hun med bitre Taarer hans Haand, saae ham med æmneste Kjærlighed stivt i Øinene, og spurgde: "Er det ikke mueligt, at Du kan blive?" — Jo, det er mueligt, svarede Logia; men da er jeg brændemærket med Skændsel, og enhver vil foragte mig som en fej, Fædrelandet uværdig Søn. — "Naar det er Tilfældet," raabte Lise, "saa gaae, gaae, hvorhen Gud vil! Men om Du blev paa Valpladsen." — Døden for sit Fædreland er sød, gode Lise. — "Saa skattede jeg heller ikke om, at leve længere." — Men hvorfor ville vi befrygte det Værste? Lader os hellere haabe! Lader os haabe, at jeg snart sund og glad vender tilbage igjen i dine Arme. — "Gud give det! Hver Dag, hver Time, vil jeg bede ham derom. Ad! hvi kan jeg ikke skrive eller læse? Du vilde da skrive mig til, hvad der mødte Dig, og jeg vilde da svare Dig,

Dig, og fortælle Dig — om mine Taarer. „ —
Nej, kjære Lise, grad ikke! ophold Dig for din
Ven. — ”Haarde Mand, jeg skal ikke græde?
endog denne sidste Trost vil Du berove mig?
Nej, naar jeg frastilles Dig, skulle mine Taa-
rer først da høre op at flyde, naar mit Hjerter
hentes. „ — Tænk paa det søde Øjeblik,
naar vi igjen skulle see hinanden. — ”I Sand-
hed, jeg skal tænke derpaa! O! kun at det
snart maatte være forhaanden! Dyrebare, el-
skede Login, glem ikke din stakkels Lise, som
elsker Dig mere, end sig selv. „ —

Dog, jeg er ikke istand, til at fortælle den
hele sorgelige Samtale. De aftalde omstider
den sidste Sammenkomst for næste Dag.

Login gik ind, for ogsaa at tage Afsked med
Lises Moder. Den gode Gamle kunde ikke afholde
sig fra Taarer, da hun hørde, at den kjære,
venlige, unge Herre skulde afsied til Kri-
gen. Han paasødte hende nogle Penge, under
det Paaskud, han vilde ikke tillade, at Lise, i
hans Fraværelse, solgde sine Arbejder til Andre,
da de, efter Aftalen, tilhørde ham. Den Gamle

overvældede ham med Velsignelser. " Gode Gud, " sagde hun, " at De snart maa komme lykkelig tilbage til os, paa det jeg endnu engang kan see Dem, førend jeg dør. Maaſtee finder ſig imidlertid en Brudgom for min Liſe efter hendes Smag. Hvor vilde det glæde mig, om De kom med til Brylluppet! Og at De kan vide det til Efterretning, til Liſes første Barn ſkal De ſtaae Fader. Ach! hvor inderlig onſker jeg, endnu at opleve dette! " — Liſe ſtod ved Siden af ſin Moder, og vedede ikke at ſee paa hende. Enhver vil lettelig foreſtille ſig, hvad hun i diſſe Øjeblikke følte.

Men hvo beſkriver hendes Kæleſer, da Login for ſidſte gang omfavnede hende, for ſidſte gang trykte hende til ſit Bryſt, og ſagde hende Lev vel. Hvilket rørende Maſterie! Morgenroden ſaaes, i Bevægelse ſom et Gldhav i den øſtlige Deel af Horizonten. Login holdt den blege, ſkælvende Pige indſluttet i ſine Arme, under Grenene af en høj Feg. Hun syntes ikke at kunne overleve Skilsmiſſen fra ham.

Hun

Hun sukede — Login græd, og — forlod hende omsider. Hun sank ned, faldt paa Knæ, opløftede Hænderne mod Himmelen, og saae efter den Elskede med usravendte Øjne. Han fjernede sig alt mere og mere, og tilsidst tabde hun ham ganske af Sigte. — Solen fremtraad i det samme, og den stakkels, forladte Lise hensank uden Bevidsthed paa den sugelige Jord.

Da hun igjen kom til sig selv, syntes Verden hende øde, mørk og bedrøvet. Alle Naturens Vundigheder vare forbundne tillige med hendes Elskede.

”Men,“ raabde hun paa eengang, ”hvi bliver jeg tilbage i denne Uværden? Hvem hindrer mig fra, at følge min Login? Krigen selv er ikke frygtelig for mig. Kun der er det frygteligt for mig, hvor min Elskede ikke er. Med ham vil jeg leve og døe, og maaskee kan jeg engang købe hans dyrebare Liv med Opoffrelsen af mit. Lov, Elskede, jeg flyr efter Dig.“ — Og allerede vilde hun ile efter Login, da Tanken om hendes Moder holdt hende tilbage. Sus-

kende gif hun nu med langsomme Skridt tilbage til Hytten.

Fra denne Dag af var Lises Liv fuldt af Kummer, som blev hende saameget tungere at bære, jo omhyggeligere hun søgte at skjule den for hendes smaa Moder. Kun da blev hendes Hjerte lettet, naar hun kunde græde i Censrum, og klage over Skilsmisfen fra den Elskede. Ofte blandede Turtelduens sørgelige Kurren sig i hendes Klager, og stundum — men kun sjelden — opklarede en gylden Haabsstraale hendes Kummers Nat. "Hvor lykkelig vil jeg blive," udraabde hun da, "naar han igjen vender tilbage! Hvor forandret vil da alting være!" — Ved denne Tanke opklarede hendes Dje, Roserne paa hendes Kinder oplivedes, og hendes Mine smilte, som en blid og klar Majmorgen efter Tordenvejr om Natten.

Saaledes vare to Maaneder hensvundne, da Lise en Dag gif til Byen, for at hente Rosenvand til hendes Moder, som havde soage Dine. I en af de store Gader rullede en prægtig Vogn forbie hende; hun saae op, og kjendte —

Login

Login. "Ach!" raabde hun, og styrtede mod Bognen. Men Karetten rullede hastig forbi, og blev holdende noget derfra udenfor en stor Gaard. Login steg udaf Bognen, og vilde just træde ind i Huset, da Lises Arme omslyngede ham. Han blegtede, da han saae hende. Derpaa tog han hende, uden at sige et Ord, ved Haanden, og førte hende til sit Værelse. Saa snart de vare her, lukkede han Døren i Laas, og tiltalde hende saaledes: "Lise, Omstændighederne have meget forandret sig. Jeg er bleven gift. Du maa nu lade mig i Roe. Og saa din egen Sindbroe gior det nødvendigt, at Du glemmer mig. Jeg har elsket Dig, og elsker Dig endnu, det vil sige, jeg ønsker Dig alt Godt. Her har Du hundrede Rubler. Tag dem (han puttede hende Pengene i Lommen). Tillad mig, endnu engang at omfavne Dig, og gaae rolig hjem." —

Førend Lise kunde komme sig fra den forbausende Stræk, hvori Logins Ord havde sat hende, havde han allerede ført hende udaf

Bærelset, og givet Tjenerne Ordre, "at ledsage Pigen ud af Huset."

Hjertet bløder hos mig, — jeg glemmer, at Login er Menneſte, og ſkulde forbande ham — men min Tunge er ſtiv og ubevægelig — jeg kan kun med taarefulde Øjne ſee til Himmelen. — Ach! hvi er det ingen opdigtet Hiſtorie, jeg fortæller, men en ſorgelig Sandhed; — "Det var altsaa uſandt, at Login ſkulde til Armeen?" — Nej, han havde virkelig været der; men, iſtedetfor at ſlaaes, havde han ſpilt Kort, og tabt ſin hele Formue. — Da der ſtrax derpaa blev Fred, vendte han, belæſtet med Gæld, tilbage til Moskva, hvor nu kunſt et eneste Middel blev tilovers for ham, til igjen at forbedre ſine Omſtændigheder, nemlig — at ægte en rig enke; men ſom allerede var temmelig til Nærene. Allerede længe tilforn havde hun haft et godt Øje til Login; men hidtil vare beſtændig alle hendes Andragender med Foragt blevne tilbageviſte. Men nu var Login bleven anderledes tilſinds. Han indfandt ſig i hendes Huus, og efter et oprigtigt Suk, ſom han

han skjenkede Lises Minde, gav han hende sin Haand. Men kan vel noget undskyldes ham?

Lise kom sig igjen paa Gaden fra sin Sandselskab. Men til hvilke Følelser opvaagnede hun nu? "Han har skedt mig fra sig? — Han elsker en anden? — Jeg er fortabt!" det var hendes eneste Tanke, som snart blev afbrudt ved en dyb Afsmagt.

En godhjertig Kone, som gik forbi, blev staaende, og søgte at bringe den stakkels Lise igjen til sig selv. Den Ulykkelige slog omsider Bynene op, rejste sig ved den gode Kones Hjelp, og gik, efterat hun havde takket den gode Kone, langsom bort, hun vidste ikke selv, hvorhen. "Det kan jeg ikke overleve," tænkte hun; "o! om dog Himmelen styrtede ned over mig, og knuste mig! om dog Jorden aabnede sig under mine Fødder, og opslugde mig! Men, ach! Himmel og Jord ere døde for mine Klager! — Vee mig! vee mig!" — Hun var nu kommen

men til den dybe, med høje Egetræer omstyggede Fiskedam, hvis Bredde endnu for faa Uger siden havde været Skuepladsen for hendes Glæder og Henrykkelse. Erindringen herom satte hendes Jnderste i Bevægelse, og hendes Hjertes usigelige Jammer malede sig i hendes Ansigt. Hun hensank i mørke, dybsindige Tanker, som varede nogle Minuter; derpaa saae hun op med vilde Djæfæst, og da hun blev deres Naboes Datter, en femtenaarig Pige, vaer, som gik ikke langt derfra, faldte hun hende til sig, trak de af Logia bekomne Penge opaf Lommen, og overleverede hende samme med disse Ord: "Vær saa god, kjære Hanne, at bringe min Moder disse Penge — de ere ikke erhvervede paa nogen uretmæssig Maade — sig hende det — dog læg til, at jeg paa det haardeste har forsyndet mig imod hende, saasom jeg har fordulgt for hende min Kjærlighed til den gruesomme — dog hvortil nytter Navnet? — Siig hende, at han har bedraget mig, og beed hende,

de,

de, at hun tilgiver mig — Gud vil vist sørge for hende! Kys hendes Haand, ligesom jeg nu kysser din, og sig hende derhos, den stakkels Lise har bedet Dig derom. Siig hende til Slutning, at jeg —“ Her styrtede hun sig i Dammen. Hanne skreg og græd, og forsøgte, at redde hende; men omsonst! — Hun løb i største Hast til Landsbøen, og gjorde Alarm. Ogiaa tilde en stor Mængde Folk til, og trak den Ulykkelige op, men — hun var død.

Dette var den stakkels Lises sørgelige Endeligt. Engang, naar vi hisset see hinanden, i et bedre Liv, vil jeg sifterlig kjende Dig igjen, omme, gode Nige!

Man begreb hende tætved Dammen, under en skyggefuld Beg. Et Træfors betegner Stedet, hvor hun er begravet. Her sidder jeg ofte i tungsindig Estertanke, og betragter hendes Hvilested. Ligesom mine Dine følger Dammen, og over mit Hoved rasler Levnet paa Træerne.

Da Lises Moder fik sin Datters ulykkelige Død at vide, blev hun betagen af en grændseløs Skræk. Hendes Blod stansede, og hendes Sjæle tillufde sig — for evig. — Hytten blev tom — og endnu, den Dag idag er, naar Winden om Natten piber i dens Ruiner, siger den overtroiske Bonde, som da altid betegner sig med Kors: Hør den stakkels Lises Suf!

Login var ulykkelig alle de Dage, han levede. Han fik Lises sorgelige Skjebne at vide, og forfaldt til dybeste Tungstundighed — han anklagede sig selv som hendes Morder. Et Aar før hans Død lærde jeg at kjende ham, og han selv fortælte mig, paa Lises Gravhøj, denne saa sorgelige Historie. — Nu omfavne de uidentvivel begge hinanden forsonede i Evighedens blidere Egne!

Flor Silin.

Lad Virgiler besynge Augusters Roes, lad
Hylleres Veltalenhed udbasune de Stores ops
hojede Egenstaber! jeg vil forkynde den brave
Flor Silins Roes, som vel kun er en Bon
de, men derhos en ædel Mand. Og denne
Lobtale skal allene bestaae i en usminket Fortæls
ling af hans Handlinger!

Endnu kan jeg ikke uden inderligste Bø
lelse tænke paa det skrækfulde Aar, som i Egnet
ved den nederste Deel af Wolga er bekjendt un
der Navnet Hungersaaret. Med Beemo
dighed erindrer jeg mig Sommeren, i hvilken
de

de ved en vedholdende Tørke udtørrede Aagre og Enge kun bleve vædede med de ulykkelige Bønders Taarer. Med Gysen tænker jeg paa Høsten, da man, istedetfor de sædvanlige Glædesfange efter fuldbragt Indhøstning, kun hørte de forsvindende Bønders Suf og Klage ved Synet af deres tomme Lader; og Stræk henriver mig ganske, naar jeg tilbagefalder i min Erindring Nøden om Vinteren, da hele Familier forlode deres Huse, og traf som Tiggere omkring paa Landevejene, hvor de, trodsende Kulden, tilbragde Dag og Nat under aaben Himmel. For ikke længere at martre den følsomme Læser's Hjerter, vil jeg ikke videre udmale hiin Tids skrækfulde Scener.

Jeg levede dengang paa et Landgods, ikke langt fra Simbirsk, og, skiondt jeg endnu kun var Barn, føelde jeg dog allerede den almindelige Nød, og mine Brødres Lidelser gik mig nær til Hjerter.

I en nærliggende Landsbys levede til samme Tid Flor Silin, en stræbsom Bønde, som altid dyrkede sin Ager bedre, end hans Naboer, og havde derfor og altid den rigeste Høst, og behøvede aldrig at sælge sit Korn. Nu kom det tørre Aar, og alle Landsbyens Indbyggere bleve bragte til Tiggerstaven, Flor Silin allene undtagen. Dog var Klittighed ikke hans eneste Dyd. Ifødetfor her at benytte sig af Lejligheden, og sælge sit overflødige Korn til en højere Priis, kaldte han de fattige blandt sine Naboer til sig, og tiltalte dem saaledes: "Hørrer, mine Brødre, I mangle Korn, og jeg har samme i Overflødighed. Hjælper mig, at tørste nogle Lønder, og tager derpaa saameget, som enhver af Eder behøver." — Bønderne stode som Støtter af Forundring; thi Adelmødighed er ligesaavel et sjældent Syn paa Landet, som i Stæderne.

Rygtet om Silins Velgjørenhed gav Gjenlyd i Naboegnene, og de forarmede Bønder fra de omliggende Landsbyer kom nu og til ham,

ham, og bade om Korn. Den brave Gilin modtog dem som Brødre, og afviste ikke en eneste, saalænge han endnu selv havde noget. "Paa denne Maade," paemindte hans Kone ham, "ville vi til Slutning selv komme til at lide Mangel." — "Der staaer i Guds Ord," svarede Gilin, "Giver, saa skal Eder gives."

Haret derpaa bønbede Gud de Fattiges Graad, og velsignede Høsten. Bønderne, som Gilin havde givet Korn, kom nu, for at betale deres Gjæld med Renter. "Du har reddet os og vore Børn fra Hungersdød," sagde de med Taarer i Øjnene; "kun Gud kan belønne Dig for denne ædle Handling — vi kunne blot betale Dig vor Gjæld med Taksigelse." — "Jeg behøver nu intet Korn, kjære Venner, svarede Gilin, Høsten er falden vel ud for mig. Takker i øvrigt Gud; thi han allene har hjulpet Eder i Nøden, og ikke jeg Stakket.

Omsonst paatrængde Skyldnerne ham.
”Nej,“ sagde han, ”jeg tager ikke eders Korn.
Men have I noget tilovers, saa uddeler det
blandt de Ulykkelige, som sidste Høst ikke vare
istand, til at besaae deres Ager, og desaaarsag nu
lide Mangel. Der gives, desværre, nok af dem
her i Naboregnen. Lader os hjælpe dem, kjære
Brødre, og Gud vil sikkerlig velsigne os derfor.“
— Ja, det ville vi gjøre, svarede de rorte
Bønder, vi ville uddele dette Korn blandt de
Fattige, og derhos sige dem, at de have Dig
allene at takke for denne Velgjerning, og at de
i Forening med os og vore Børn bede til Gud
for Dig. — Silin slog Djnene taarefulde mod
Himmelen, og hvad han i dette Djeblik føelde,
fan ingen Tunge udsige.

En andengang brændte fjorten Bønder-
gaarde af i en nærliggende Landsby. Silin
sendte enhver af de Brandlidte to Rubler og
en Lee.

Strax derpaa brændte en anden Bondebye heel af. De fattige Indvaanere, som næsten havde mistet alt, hvad de ejede, toge deres Tilflugt til den brave Silin; men hans forrige Velgjerninger havde sat ham udaf Stand, til at hjælpe dem saaledes, som han gjerne vilde. Han var uden Penge. "Dog," sagde han, "her er en Hest, som jeg just ikke nødvendig bruger. Tager, og sælger den."

For to livegne Piger, som han havde købt paa sin Herremands Navn, udvirkede han Frihed, holdt dem siden som sine egne Døttre, og gav dem et anstændigt Udstyr.

Hvis Du endnu vandrer iblandt os *),
mennesketjærlige Flor Silin, hvis Du endnu
ikke

---

*) Han lever endnu, og en af mine Venner har forelæst ham dette Stykke. Grædende har den brave Olding udraabt: "Nej, saameget er jeg ikke værd! dette fortjener jeg ikke!"

ikke er gaaen over til et bedre, Dig værdigere Liv, hvor den Algodes Haand vil sætte Dig højt over mange Konger og Førster, saa udøver Du sikkerlig endnu meget Godt mod dine Medmennesker, og erhverder Dig nye Trin i Himmelen. Kommer jeg nogenfinde igjen til den Egn, hvis Prydelse Du er, saa vil jeg med Vrefrygt nærme mig din Hytte, og tilbede Dyden i Dig. Men finder jeg Dig ikke mere i Live, vil jeg besøge din Gravhøj, og væde den med mine Taaer. En Steen skal bedække din Grav, og paa den vil jeg med egen Haand indgrave de Ord: "Her hviler Støvet af en ædel Mand."

Den næst berømte Nation i Europa har indviet store Mænd, hvis Talenter tildroge sig Verdens Beundring, et saare prægtigt Tempel. *) Aldrig vilde jeg med bedækket Hoved

D gaae

---

*) Westminsterabbedit i London indeholder som bekjendt berømte Mænds Mindesmærker.

gaae forbi dette Sted, men med Taarer af inderligste Bølelse nærme mig det Tempel, som er helliget ædle Menneskevenners Minde — og i dette Tempel henhørde ogsaa dit Minde, brave Flor Silin!

Natalia,
Bojardatteren.

I Moskva, det umaadelige russiske Riges ubyre Hovedstad, levede tilforn Bojaren Matvei i Andrej, en riig og forstandig Mand, en tro, paalidelig Tjener hos Zaren, og en af de meest gæstfrie Russere. Han var mægtig, i Besiddelse af mange Landsbyer og Gaarde, men brugde aldrig sin Magt til sine slættels Naboers Undertrykkelse, men ene til deres Beskyttelse og Forsvar — en Omstændighed, som maaskee mangen i vor oplyste Tidssalder ville finde usandsynlig, men som dog virkelig dengang var intet sjeldent.

Zaren kaldte ham sit højre Øje, og dette Øje bedrog eller blændede ham aldrig. Naar Zaren havde een eller anden vigtig Sag at afgjøre, kaldte han altid sin Bojar Matvei, og Bojaren Matvei lagde sin rene Haand paa sit rene Hjerter og sagde: "Denne anseer jeg for uskyldig, og hiin for skyldig — (ikke efter den eller den Ufsag (Løbsartikal, men) — efter min Samvittighed." — Og stedse stemde hans Samvittighed overeens med Sandheden og Zarens Samvittighed. Sagen blev nu uden Ophold afgjort. Den Uskyldige opløstede sine taarefulde Øjne fulde af Taknemmelighed mod Himmelen, og pegede med Haanden paa den gode Zar og den brave Bojar, imedens den Skyldige søgte at skjule sin Skændsel i affidsliggende Udordener. Zar fortjener en prisværdig Gædvane hos Bojaren Matvej at nævnes, som til alle Tider og blandt alle Folk fortjende at efterlignes. Paa enhver af de store Højtidsdage, som i Rusland ere bekjendte under Navnet de store Fester, led han lange Borde dække i sine Bærelser, satte sig derpaa udenfor Døren af sit Huus, og indbød alle, som gik forbi,

forbi, til Spiisning. *) Naar Bordene vare fulde, gik han igjen ind i Huset, anviste Gæsterne deres Plads, og satte sig selv hos dem. Nu bleve de rygende Kade frembaarne, hvis Bellugt allene allerede vederqvægede de hungrige Gæster. Under Maaltidet talde Bærtten venlig med sine Gæster, erkundigede sig om deres Omstændigheder, gav dem gode Raad, tilbød dem sin Tjeneste, og spøgede med dem, som med gode Venner.

Saaledes nød den ærværdige Huusfader i Patriarkerne's Tidssalder Himmelen's Gaver i Selskab med sin talrige Familie, og hans Hjerte glædede sig altid, naar han rundt omkring sig i ethvert Ansigt sjæede de meest levende Udtryk af Kjærlighed og Tilfredshed.

Efter endt Maaltid fyldte de mætte Gæster deres Glas, og raabde med een Stemme og eet Hjerte: "Gode, gode Bojar og Kader, vi drikke paa din Sundhed! Sid Du endnu

D 3

maa

---

*) Virkelig er denne Omstændighed bleven mig fortalt af mange gamle Folk.

maa tælle ligesaomange lykkelige Aar, som der ere
 Draaber i Glasset! — De drak, og Taknemme-
 lighedstaarer faldt paa den sneehvide Bordbug.

Dette var Bojaren Matvei, Zarens tro
 Tjener, Menneskehedens ædle Vn! Han var
 nu tredsindstyve Aar gammel, hans Blod sled
 sagtere, og hans Hjertes langsommere Slag for-
 kyndte ham den nærførestaaende Ende paa hans
 Willegrimstre, se. Dog dette forstyrrede ikke
 hans Aoe; thi det uigjennemtrængelige Mørke,
 hvori Livets Bane ender sig, er kun frygreligt
 for den Læstefulde og Onde; den Gode og Dy-
 dige derimod gaaer det uforsærdet imøde. Med
 roligt Blik seer han tilbage paa det Forbigangne,
 glædes og vederqvæges endnu ved de sidste Straa-
 ler af den nedgaaende Livssoel, og træder
 derpaa med glæde, kiøndt dunkle og uviste Kæ-
 leller, ind i det ubekjendte Land. Saaledes
 levede og den dydige Olding Matvei lykkelig og
 tilfreds. Folkets Kjærlighed og Zarens Venskab
 opklarede hans Livs Aften. Men den skionne-
 ste Edelsteen i hans Blædes Krands var dog
 hans eneste, elskede Datter, Natalia. Alles-
 rede længe havde han begrædt hendes Moders
 Død;

Død; men ægtefølelig Omheds Cypresser bleve nu snart fortrængte af faderlig Kjerlighed's Roser. I den fremblomstrende Datter saae han paa ny Billedet af sin elskede Kone, og istedetfor Sorgens bittere Taarer glædsede nu ænneste Faderkjerlighed i hans Dine.

Paa Engene og i Lunden finder man mange Blomster, men ingen ligner dog Rosen i Skionhed. Saaledes gaves der og mange ret smukke Piger i det, forlængesiden ved sine Døttres Skionhed berømte Moskva; men ingen kunde dog maale sig med Natalia. Natalia var yndigere end alle andre. Naar hun lod sig see i Kirken, glemde endog den meest andægtige Olding at gisre Kors, og de forfængeligste Mødre gavede Fortrinet for deres egne Døttre.

Socrates har paastaet, at i et skiont Legeme boer og en skion Sjel, og Socrates er, som Billedhugger og Philosoph, en kompotens Dommer over Legems, og Sjelskionhed. Desvære imidlertid som det vil! saameget er i det mindste vist, at den skionne Natalia ogsaa besad en skion Sjel. Hun var sm, indtagende, som Turtelduen, uskyldig, som et Lam, og mild,

som en Majmorgen. Med eet Ord, hun besad alle en velopdragen Piges Egenheder, uagtet Rufferne dengang hverken kjendte Locke, Rousseau, Campe, Weisse eller Moriz, hvortil der gaves to meget guldige Aarsager, nemlig: for det første vare disse pædagogiske Forfattere dengang endnu ikke til, og for det andet vidste Rufferne overhoved kun saare lidt af Bøger og Læsning. De opdroge deres Børn omtrent saaledes, som Naturen opdrager Planterne, det vil sige, de ernærede dem, og alt øvrigt overlode de til Forsynet. Og Forsynet var dem gunstigt, og belønnede hartad altid deres Tillid med gode Børn, som bleve deres Alderdoms Trost og Glæde.

En berømt Psycholog, hvis Navn jeg har glemt, har ytret den Mening, at en nøjagtig Beskrivelse over et Menneskes daglige Gysler er den sikreste Karakteristik af hans Hjerte. Ifølge denne Autoritet vil jeg da, med den gunstige Læfers Tilladelse, fortælle, hvorledes Natalia, Bojardatteren, fra Morgen indtil Aften tilbragde sin Tid. Eaasnart Solens første Straaler gjenembrøde Mørket, og udgød sit
flys

flydende Guld over den stille Jord, opbaagnede den Skionne, slog sine forte Dine mod Himme-
len, og korsede sig med den hvideste Marmors-
haand, nogen nogensinde har havt; stod op,
kastede et let silke Svøb om sig, og traad "i
Prydelsen af sit løsslagnende Haar, til det runde
Vindue i hendes høje Sahl, for derfra at
betragte det herlige Malerie af den opbaagnende
Skabning. Moskvas gyldne Kupples laae liges
for hende i Morgenrødens Glæde, og den
tykke Mariæskov, hvori dengang endnu alle Nors-
dens vilde Dyr opholdt sig, trak sig, som en
tyk Røg, i en umaadelig Afstand frem for hende
des Dine.

Paa den anden Side faldt hendes muntre
Dine paa Moskvas flodens blinkende Bugter, paa
blomsterrige Enge og enkelte Landebyer, hvorfra
hijt og her de arbejdsomme Bønder under glade
Sange iilde til deres Arbejde.

Katalias Hjerte fælde i disse Timer en
stille Glæde. Vel forstod hun ikke, veltalende
at prise Naturens Skionheder, men hun kunde
føle dem. Stiltiende tænkte hun kun: "hvor
stion er ikke Morgenens, hvor henrykkende den

hele Egn heromkring! „ Men aldrig falbt det hende ind, at hun i sin Morgendragt var langt skønnere end alt det, hun beundrede. Det unge, ved Nattens behagelige Dromme opvarmede Blod farvede hendes Kinder med skønneste Rosenrøde. Morgensolens Straaler forhøjede Gleden i hendes sorte Dine, og hendes kastaniebrune Haar hang i tætte Lokker om hendes hvide Nakke og Liliebarm, som kun ganske lidet var aabnet for Zephyrs forfriskende Aande; men vilde denne Hylfer vove, end mere at blotte Skonhedens Helligdom, hvilken Kjenderen saas meget beundrer hos den mediceiske Venus, saa traf den undseelige Pige, som skuede selv Solens Blik og Luftens Berørelse, strax det fine Tørklæde, som bedækkede hendes kydste Barm, tættere sammen.

Hun valde nu sin Nænka *), som tilforn havde været en tro Tjenerke hos hendes
afdsde

---

*) Nænka svarer i en vis Henseende til det spanske Duenna, hvis Betydning er mere bekjendt. Nænkaerne ere gammelagtige Fruentimmere, der i Pigebørnenes yngre Aar
vare

afdsde Moder. "Staa op, kjere Mænke,"
 sagde Katalia, "ret strax ringer det til Kirke."
 Mænkaen kaldte sin Kroken en Morgenfagl, og
 stod langsom og nødig op. Men var hun først
 engang paaflødt, opvartede hun den kjere
 Kroken hurtig og glad. Hun bragde hende
 Vand, kæmde hendes Pissne, lange Haar,
 lagde det i Kruller, og indflettede det med et
 Perlebaand. Naar Kloken ringede, iilde de til
 Kirken. — "Hverdag i Kirke?" — Ja vist-
 nok! dette var dengang saa Skik, og fands Regn-
 eller Sneevejr kunde undertiden afholde en ung
 Pige fra Opfyldelsen af denne fromme Pligt.
 Katalia gik sædvanlig hen i en Krog i Kirken, og
 bad andægtig. Dog kastede hun vel og hemme-
 lig Djnene til Højre og Venstre, for at betragte
 sine Kaborster; thi dengang gaves der hverken
 Klubbs eller Maskerader, som nu, hvor man
 kunde see og blive seete. Kirken var det
 eneste

---

vare Opvartersker, og siden, som Kammer-
 jomfruer og Rydskehedsbevogtersker,
 indtage en vigtig Plads blandt det russiske
 Tjenestetjenende.

Overs. Anm.

eneste Sted, hvor en ung, nysgjerrig Pige kunde tilfredstille sin Nysgjerrighed.

Paa Hjemvejen uddeelte Natalia sædvanlig nogle smaae Almisser. Naar hun kom hjem, gif hun først fremfor alt til hendes Fader, for at kysse hans Haand til Morgenhilsen. Den ærsværdige Gamle græd ofte af Glæde, naar han saae sin Natalia Dag for Dag blomstre skionere, og vidste ikke, hvorledes han noksom skulde takke Gud for Besiddelsen af et saastort Gode. Natalia satte sig nu hos ham, og enten strikkede eller syede. Den samme Fader vilde see paa hendes Arbejde; men istedetfor dette saae han kun paa sin Datter, og nød i stille Henrykkelse den Lykke, at besidde en saadan Skat. Hvo der ikke af Erfaring kjender den faderlige Kjerlighed, behøver blot at erindre sig, med hvilken henrykkende Glæde han betragter den spraglede Nellike eller den hvide Jasmin, han selv har plantet; med hvilken Fornøjelse han ser den trives, og hvorledes den Tanke henrykker ham: "Det er min Blomst! jeg har plantet og opelsket den!" — for at faae et svagt Begreb om en
Faders

Faders henrykkende Glæde, hvormed han betragter et fjert Barns lykkelige Fremgang.

Efter et godt russisk Middagsmaal tid lagde Bojaren sig til Ro, og Natalia erholdt da Tilladelse, at spadserere med hendes Rænke i Haven, eller paa en stor blomsterrig Eng, som laae ikke langt fra Huset, paa det Sted, hvor nu den røde Port *) hæver sit stolte Hoved. Natalia plukkede Blomster, glædede sig ved de spraglede Sommerfugle, forlystede sig ved Urternes Bellugt, og vendte altid rolig og glad hjem. Hun satte sig nu igjen ved hendes sædvanlige Arbejde. Efter endt Dagsgjerning tilbragde hun atter nogle Timer i Haven, eller i den fri Luft, besøgte vel og een eller anden af hendes unge Veninder, eller modtog dem hos sig, hvor man da forfordede sig Tiden ved venstabelig Underholdning.

S

---

*) Den røde Port er en Creport, som er bleven oprejst ved Kajsarinde Elisabeths Kroning. Den staaer imellem Misnizka og ny Besmannaja, i et af de meest bebyggede Qvarterer af Moskva.

I disse Selskaber tog ogsaa den brave Bojar Deel, naar ikke huuslige eller Embedsforretninger holdt ham tilbage. Hans graa Skæg forstrækkede ikke de unge Piger; thi han spogede gjerne med dem, og fortælte dem om den store Vladimir's og andre berømte russiske Heltes Bedrifter.

Om Vinteren, naar Haven og Enge ikke kunde besøges, kørde Natalia i Slæde, og oplibede sig i Kredsen af hendes Legesøstre, hvor man ved uskyldigt Spøg og Latter søgte at fordrive Kjedsommeligheden. Mønstærne angav da forskjellige Lege til Tidsfordriv. Man legede Blindebuk og Skjul, man sang og spogede, uden at krænke Erbarheden, og loe, uden at fornærme nogen. Hentimod Midnat skiltes man ad, og Natalia nød nu i Sønnens Arme den stille, søde Røe, som altid bliver den unge Uskyldighed til Deel.

Saaledes levede Bojardatteren indtil hendes syttende Aar. Engene bedækkedes atter med

med Græs og Blomster, og Lærken begyndte at synge, da Natalia en Morgen sad ved Binduet, og betragtede Fuglene, hvorledes de hoppede fra Green til Green, næbbedes paa det smmeste, og derpaa forsvandt under det tætte Løv. Forførstegang blev her Natalia væk, at de altid fløj parviis, sadde parviis ved Siden af hinanden, og forsvandt parviis under det tætte Løv. Hun føelde ved denne Opdagelse en besynderlig Fornemmelse. Som ved Slaget af en Hexeklop var hun paa eengang forvandlet. Hun saae sig længselsfuld omkring, som om hun søgte nogen; men, desværre! opdagede hendes smægtende Dje ingen, uden den gamle Rænka, som slumrede i en Krog af Bærelset. Hun sukede, og Taarerne stjal sig af hendes Dine. Hun føelde en vis Beængstigelse, en vis Mismodighed. Intet var hende længere tilpas, intet skaffede hende mere Glæde. Hun vaagnede omsider Rænkaen, og flagede over Hjerteklemsel. Den Gamle gjorde Kors over hende, og forbandede i andægtige Bønner de onde Dine og Tunger, som ved urene Djælast og falsk, avindsfuld Roes havde paaført hendes
tjere

Kjære Krøken dette Onde *); thi hun var fast overtydet om, at dette var ene Aarsagen til Natalias Upasselighed. Gode Gamle! vistnok har Du allerede levet temmelig længe i Verden, men dog gives der endnu meget, Du ikke veed — eller har Du maaskee kun glemmt det igjen? Erindrer Du Dig ikke mere, hvad unge Piger i en vis Alder føle? Kan Du ikke gætte, hvorfor den ellers saa muntre Natalia nu hænger med Hovedet? — Ach! det er Nødvendigheden at elske? — det, det er hendes eneste Sygdom! det er Aarsagen til hendes Benauelse!

Natalia kunde ikke gjøre sig selv Regnskab for de nye, bespøderlige og dunkle Fornemmelser, hendes Sjæl føelde. Hendes Indbildningskraft dannede de forunderligste Billeder, hvoraf hun kun forstod saare lidt. Ofte forekom det hende saagar vaagende, som om der i en glændfende Graastand svævede en henrykkende
Ge-

---

*) Denne Overtro hos Almuen, til hvilken man her sigter, er ogsaa bekjendt hos os her i Danmark.

Gestalt, der med himmelsk Emil vinkede ad hende. Med udstrakte Arme tilde hun til den — men den var forsvunden, og med et lydeligt Ach! lod hun de fremrakte Arme synke. En andengang overførtes hun i Drømme til Forgaarden ved et Tempel, hvori flere tusinde Par Mænd og Kvinder spadserede op og ned med muntre og glade Ansigter. Hun vilde træde ind, men en usynlig Haand holdt hende tilbage, og en ubekjendt Stemme raabde: ”Føv i Forgaarden, indtil Du ved en Elfers Side kan træde ind i Templet; thi for alle Eenlige er det tillukt!”

Natalia forstod ikke det ringeste af denne Drøm. Overhoved var hun sig selv en Gaade. Hun vidste ikke, hvad hun egentlig ønskede, og dog følte hun tydelig, at der fattedes hende noget — at hun længtes efter noget. Ja, gode Niger, saaledes er det! Umueligen kunne I være lykkelige, naar eders Liv henstrømmer, liig en eensom Bæk! Uden en elsket Ven, bliver Verden Eder en Ort, og Legefastrenes glade Stemme, Fuglenes muntre Sang vil kun forekomme

komme Eder som sørgelige Toner af en fjedsommelig Eensomhed. Forgiæves ville J forsøge at bedrage Eder selv; forgiæves ville J udfylde det Tomme i eders Hjerter med Venflabs Gølelser; omsonst ville J blandt eders Legeføstre udsøge Eder en Gjenstand for eders sunne Kjærlighed. — Nej, nej, eders Hjerter længes efter noget andet! det søger et Hjerter, som med Lidenskab nærmer sig det, som, besjelet af en anden, mere brændende Gølelse, er istand, til at oppuste en lige Jld. Og dette finde J hverken hos Cloe eller Daphne, der, ligesom J, smægte, der, ligesom J, ønske og søge, uden at finde. — Nej, kun i hiin Myrtehytte, hvor en blond Yngling sidder sørgmodig og eensom, og i flagede Toner udsænder sin Kummer over eders tilspindelende Gruesomhed — kun der kunne J finde, hvad J søge, og uden hvilket eders Ungdom vil ikke være andet, end en tung, urolig Drøm! — Men jeg kommer igjen tilbage til Natalia.

Bojaren Matvei mærkede snart, at Natalia ikke længere var den samme som tilforn, og
 hans

hans Faderhjerter var bekymret. Han erkundigede sig mild og omhyggelig om hendes Omstændigheder, og sluttede omsider af hendes Svar, at hun var syg. Strax affærdigede han et ridende Bud til den hundredaarige Kloster, som opholdt sig i den mørke Skov ved Murum, mere iblandt Ulve og Bjerne, end blandt Mennesker. Hun samlede der helbredende Urter og Rødder, og var vidt og bredt udraabt for den kloge og dueligste Lægerke; ja, den ringere Almue ansaae hende saagar for en undergørende Helgen. Til denne sendte Bojaren Matvei Bud, og bad hende, ved sin Kunst igjen at forskaffe hans Datter Helbredet, og ham Røe og Bløde. Hvad Følgen blev af dette Budskab, er, uagtet al Efterspørgsel, blevet mig ubekjendt; og virkelig fordre og nu vigtigere Omstændigheder vor Opmærksomhed.

Tiden ilde dengang ligesaa hastig, eller krøb ligesaa langsom, som nu tildags, og saaledes var imidlertid snart et Aar forløbet. Engene bedækkedes atter med Sne, og Kuldens strænge Dronning sad igjen paa sin Throne af

Iis, og plagede Rusland med Frost og Sneefog,
 da Natalia engang, som sædvanlig, befandt sig i
 Kirken, og ved et nysgjerrigt Øjeblik paa den
 omkringstaaende Mængde blev en Yngling i
 mørkeblaa Kjole med forgyldte Knapper vaer,
 der som en Konge staa frem blandt de øvrige.
 Hans fyrige, gjennemtrængende Øje mødte
 hendes. — Hun rødmede, og i hendes Hjerte
 raabde det med tusinde Stemmer: det er ham!
 — Hun slog Øjnene ned, dog kun for faa
 Minuter — hendes Øjeblik henvendte sig ubil-
 kaarlig paa ham. Han syntes hende at være
 Originalen til det skønne Billede, som saalænge
 havde søffelsat hendes Indbildningskraft, og
 desdaarsag forekom han hende som en kjær Be-
 kjendter. Et nyt Lys omstraaede hendes In-
 derste, og det forekom hende, som om Morgens-
 solens Glans havde opvakt hende, men hun
 endnu ikke efter saa mangfoldige og særegne Drem-
 me kunde saa ret muntre sig. ”Saa gives der
 da altsaa virkelig, tænkte hun, ”en saa skøn Yng-
 ling paa Jorden? Hvilken Bæxt! hvilken An-
 stand! hvilket venligt, behageligt Blik! og dog,
 straalet

straaale ikke hans Dine liig Lynet? Jeg frygter for at møde hans Djefast — han seer paa mig, — han vender ikke Djnene fra mig, endog naar han beder — som det synes, fjender han ogsaa mig — maaskee har ogsaa han smægtet, sørgt og længtes efter noget; og da er mit Billede forekommet ham, ligesom hans mig. — Under slige Eresamtaler var Tiden henfunden meget hastig for Natalia. Gudstjenesten var tilende, og Rænkaæn havde vel allerede taget trukket sin Krøken i Skjortet, og hvist hende i Øret, at det var Tid, at gaae — men den Ejere Krøken stod ubevægelig; thi ogsaa den Ube- kjendte rørde sig ikke af Stedet. De betragtede hinanden; og — sukede.

Denne tause Scene varede nogle Minuter, og den gamle, fortsynede Rænka mærkede endnu bestandig intet; hun troede, at Natalia bad andægtig. Omfjeder raslede Graveren med Røgslerne, dette bragde Natalia til sig selv; hun gik. Det unge Menneske fulgte hende i Hælene. Natalia snublede, tabte nogle gange sit Lomme- tørklæde, og maatte selvfølgelig vende om, for at

tage det op. Unglingen blev staaende, gjorde sit Livbælte tilrette, og saae derhos saa opmærksom efter Natalia, at han, uagtet den strænge Kulde, glemde at sætte sin Bøverskindshue paa.

Natalias eneste Tanke var nu det unge Menneske i den blaa Kjole med forgyldte Knapper. Hun var ikke længere bedrøvet, men dog heller ikke fuldkommen glad. Hun lignede et Menneske, der omsider har erfaret, hvori dets Lykke bestaaer, men som dog endnu kun har ringe Haab, om at naae sine Onskers Maal. Iøvrigt spildte, drak og sov hun kun lidet, som alle forelskede pleje, saa at man vel ikke længere kan tvivle om, at hun jo var forelsket i den unge Ubekjendte.

Da Natalia efter Bordet, imedens hendes Fader tog sin Middagsro, var paa sit Bærelse med Rænkaen, satte hun sig ved sit Yndlingsvindue, og aabnede Læberne, for at sige noget; men med eet saae hun igjen forlegen paa de tilfrosne Vinduer, og bragde sit Perlebaand i Orden. Omsider slog hun Djene ned, og spurgde Rænkaen med sagte, klæbende Stemme, hvorledes det unge Menneske i Kirken havde

havde

havde gefaldet hende? Den Gamle svarede:
 ”Jh, gode Gud! der vare jo saamange unge
 Mennesker i Kirken, om hvilket unge Menneske
 taler De der?” — Om det smukkeste blandt dem
 alle. — Nænkaen vidste endnu ligesaamaget, som
 før. Natalia beskrev hende Ynglingen mere
 omstændelig, betegnede hende Stedet, hvor
 han havde staaet, og sagde omsider, da Næn-
 kaen slet intet vilde begribe, hun mænde ham,
 som var fulgt bagefter dem ved Udgangen af
 Kirken. Men den Gamle forstfærede hende ganske
 ligegyldig, hun var ikke bleven ham vaer. Na-
 talia traf paa Efuldrene, og forundrede sig,
 hvorledes det var mueligt, at kunne overse
 ham.

Dagen derpaa var Natalia den første i
 Kirken, men Ynglingen kom ikke. Fredie Dag
 udeblev han ligeledes, og den følsomme Bojar-
 datter var nu virkelig syg. Næppe kunde hun
 holde sig oprejst, og dog søgte hun at skjule
 sit Hjertes Kummer for Faderen og Nænkaen.
 Kun om Natten randt hendes Taarer. „Grue-
 somme,“ sukede hun, ”hvi skjuler Du Dig

for mine Dine, som uafslædtlig søge Dig? O! jeg Ulykkelige, jeg døer, og han fælder ikke en gang Saarer paa min Grav! „

Hvorfore, ach! hvorfore opstaaer altid den skionræste og meest lykfsaliggjørende af alle Lidenfkeer med Kummer? Hvor er den Elskende, som ikke fultede i de ferfte Dage af fin Kjerlighed, som ikke i Begyndelsen klagede over Mangel paa Gjentkerlighed?

Fjerde Dag befogde Natalia, uagtet den frænge Kulde og hendes Svaghed, igjen Kirken. Hendes Kaders Bønner, hvis Bink ellers vare hende Befalinger, vare ikke iftand, til at holde hende tilbage. Hun var igjen den ferfte i Kirken. Med uftravendte Dine faae hun henmod Døren. Omfider kom nogen; men det var ikke ham — atter nogen — det var heller ikke ham — den tredie, fjerde var det ligefaa lidet. — Men paa eengang foer det fom et elektrifk Stød igjennem alle hendes Nerver — det var ham, ham, hvis Billede fiod uudflettefigt i Natalias Sjel. Hun ravede — det mærkedes for hendes Dine, hun maatte holde fig ved

ved Mænfaen. Den Ubefjendte hilfede de Om-
 fringfkaaende høflig, men Natalia mere ud-
 mærket og med større Agtelse, end alle de øvrige.
 En sørgelig Blegghed havde udbredt sig over
 hans hele Ansigt, dog straaede hans Øjne endnu
 forrigere, end tilforn. Han holdt Øjnene uaf-
 ladelig henvendte paa Natalia, hvis Ynde end-
 nu forhojedes ved hendes Hjertes glade Køllefere
 Han sukede nu og da saa højt, at hun kunde
 høre det, og, uagtet hendes Beskedenhed, gæt-
 tede hun dog Aarsagen til hans Suk. Gudstje-
 nestens Time henfoandt for Natalia som en salig
 Minut. Hun var den sidste, som dennegang
 forlod Kirken, og Ynglingen fulgte bagefter hende.
 Hun saae sig, snart over den højre, snart over
 den venstre Skulder om efter ham; thi Elskende
 kunne aldrig see sig møtte paa hinanden. Ved
 Gadedøren af hendes Faders Huus saae Natalia
 sig forsidstegang tilbage efter den fjere Yngling,
 og tog ved et venligt Djekest Afsteed med ham.
 Døren lukkedes efter hende, og det forekom
 hende, som om hun havde hørt ham sukke —
 i det mindste sukede hun selv.

Denne gang havde Mærken været mere opmærksom. Hun begyndte selv, at tale om den smukke Ube kjendte, som havde fulgt dem ligetil Huset. Hun roesde ham med megen Varme, fandt en besynderlig Lighed imellem ham og hendes salig Søn, troede, at han sikkert maatte være af gode Forældre, og ønskede omsider, at hendes kjære Frøken engang maatte finde saadan en Brudgom. Natalia rødmede, hensant i dybe Tanker, og svarede snart Ja, snart Nej, uden i mindste Maade at vide, hvad hun sagde.

De følgende Dage var Ynglingen hver gang i Kirken, og fulgte Natalia paa Hjemvejen ligetil Gadedøren, hvor de ved venligste Dje kast toge Afsked med hinanden. Men Mens nestets Hjerte — og fornemmelig en forelsket Piges Hjerte — er en underlig Ting. Hvad der idag tilfredstiller og er det nok, er imorgen allerede for lidt. Det ønsker bestandig mere og mere. Saaledes var Natalia allerede ikke længere tilfreds med, at hun saa den smukke Ube kjendte, og læsde Kjærligheden af hans Dine.

Nej,

Nej, hun vilde ogsaa høre hans Stemme; hun ønskede — Gud veed, hvad alt det var, hun endnu ønskede. Hun gik atter bedrøvet omkring, og nu og da saae man hende græde. O! Skjebne, Skjebne, vil Du da ikke snart forbarme Dig over hende? Skal da denne huldrige Pige sørge sig tildøde?

Engang henimod Aften, da Bojaren Matvei ikke var hjemme, hørde Natalia, at Gadedøren blev aabnet. Hun saae udaf Vinduet — og Syetøjet faldt hende af Hænderne — den smukke Ubekjendte stod for Døren. "Nænka, Nænka!" raabde hun med svag Røst, "hvem er det?" — Nænkaen saae nu ligeledes udaf Vinduet til Døren — og gik leende ud.

"Han er her? Nænka leer — hun gaaer ham saagar imøde?" tænkte Natalia. Hendes Hjerte sløj Yngligen imøde, og gjerne var hun ilst efter Nænkaen; dog holdt en vis Frygtagtighed hende tilbage. Men hun var yderst urolig. Snart rejste hun sig, og gik omkring; snart satte hun sig igjen, og begyndte at arbejde. Minuterne forekom hende som Aar — og Nænka
faen

Kaen blev saalænge borte. Omfider aabnedes Døren. Hun stielvede over sit hele Legeme; men det var Mærkaen allene. Hun saae smilende til Natalia, dog uden at sige et Ord. Natalia vilde ligeledes ikke begynde at tale, og spurgde kun med frygtfornie Djekast, hvad hans personlige Fremstillelse havde at betyde, og hvor han nu var? Men den Gamle, som om hun ret vilde more sig over Natalias Utaalmodighed, taug endnu længe. Omfider begyndte hun: "Veed De vel, Fruen, at det stakkels unge Kjennefte er sygt?" — Sygt? hvad fejler ham da? spurgde Natalia forstrækket. — "Meget sygt," blev Mærkaen ved; "den Gsakkel har saadan Hjerteklemmel, at hverken Mad eller Drikke smager ham. Han seer ud, som et Liig, og kan næppe støtte paa Benene. Man har sagt ham, at jeg vidste et Middel mod denne hans Sygdom, og paa Grund heraf er han kommen herhid, og beder med Laarer, jeg vil hjælpe ham. Troe mig, Fruen, han har ordentlig rørt mig, det brave unge Kjennefte!" — "Haa? er han da allerede igjen borte?" — "Nej, han

han venter paa Lægemiddelet „ — Venter?
hvor da? — ”I Forstuen „ — For Himlens
Skyld! at lade en Ung i denne Kulde vente i
Forstuen! og tilmed er jo der den meest gjennem-
trængende Trækvind. — ”Jh, hvad skulde jeg
vel gjøre? hvor skulde jeg imidlertid føre det
fremmede Menneske hen, medens jeg tilbereder
Lægemiddelet. Bistnok, hvis De vilde tillade,
at føre ham herind, vilde De virkelig gjøre en
god Gjerning. Det lader til at være en ret
god, brav ung Mand. Tilmed er Deres Fader
ikke hjemme, og i Lusmarken vil ingen være
bleven ham væk. „ — Natalia skælvede, og
med afbrudt Stemme fremstammede hun: Jeg
troer, det vilde — dog, som Du vil — Du
forstaaer det bedre.

Nænkaen aabnede Døren — og Ungling-
gen styrtede sig for Natalias Fødder. Hun gav
et lydeligt Skrig af sig — det fornedes for
hendes Dine, hendes Arme sank kraftløse ned,
og Hovedet bøjede sig til Brystet. Men
Unglingens Hæftighed forjog den nærforestaaens-
de Afmagt. Han greb hendes nedhængende

Hæn-

Hænder, og bedækkede dem med Kys. Ja, han vovede saagar, at kysse hendes Rosenlæber, og hans Kæbnetag vare saa varme, at den Gamle forstrækkedes og raabde til ham: "Junker, Junker, forglem ikke Aftalen!"

Da Natalia igjen slog sine sorte Dine op, traf de lige paa hans, som de nu vare saa nær, og i begge maalede sig stærkeste Kælelser af den meest brændende Kjerlighed. Natalia løstede Hovedet med megen Nøje i Vejret, og hendes beflemte Bryst lettedes ved et Suf. Ynglingen begyndte nu at tale, og erklærede Natalia i Fornemmelsens rene Sprog, med simple, men smukke og stærke Ord: hvorledes han havde seet og elsket hende, og hvorledes han føelde, at han ikke kunde leve uden hendes Kjerlighed. Natalias Mund taug, men hendes Dine talde desto tydeligere. Dog den Fremmede ønskede ogsaa at høre en mundtlig Forsikring om hendes Kjerlighed. Han kastede sig paa ny for hendes Fødder, og sagde med Hæftighed: "Natalia, elsker Du mig? Dit Svar afgjør min Skjebne, ved det

det

det bliver jeg enten det lykkeligste blandt alle
Mennesker, eller og den rivende Vostvæstrom
bliver min Grav! — Ach! Greken, raabde
den medlidende Kænka, sig ham dog snart,
hvor inderlig han behager Dem; De vil dog ikke
giøre ham timelig og evig ullykkelig? — Natalia
lagde Haanden paa Ynglingens Skulder, og
tilhørfte ham med en søm, sagte Stemme: Du
er mit Hjerte dyrebar; Gud give, jeg maa være
dit ligesaa dyrebar! — Hun slog Øjnene mod
Himmelen, og henvendte dem derpaa igjen paa
den henrykte Yngling, som støj i hendes Arme.
Hvad hun føelde i disse Øjeblikke, kan kun den
fatte, som engang har seet, hvorledes to dydig
Elskende for første gang omfavne hinanden,
hvorledes den kydste Pige glemmer Bluesfærdig-
hedens strænge Love over Kjerlighedens endnu
stærkere Bud, og hviler sødt og glad ved sin Elfers
Bryst. Den gamle Kænka græd af Glæde, og
glemde at erindre Ynglingen om Aftalen, ogsaa
vilde det have været overflødig; thi Uskyldig-
hedens Gudinde var usynlig tilstede i Natalias
Værelse.

Efter:

Efterat denne tause Henrykkelse havde
 været nogle Minuter, blev Natalia Saarer
 væk i Unglingens Dine. — ”Du græder?”
 spurgde Natalia ham kjerlig, i det hun lod sit Hoved
 synke paa hans Skulder. — Jeg maa ganske
 aabne mit Hjerte for Dig, skionne Natalia,
 svarede han, thi jeg er endnu ikke fuldkommen
 sikker paa min Lykke. — ”Hvad fejler Dig end-
 nu?” spurgde Natalia utaalmodig. — Lov
 mig, Elskede, at opfylde mit Ønske. — ”Sig
 blot, hvad Du forlanger, jeg vil giøre Alt,
 hvad Du vil.” — I denne Nat, naar Maa-
 nen gaaer ned, og Haverne begynde at gale,
 vil jeg holde med en Glæde for Døren, for at
 afhente Dig. See, dette er mit Ønske! —
 ”At afhente mig? Hvor vil Du føre mig hen?”
 — Allerst til Kirken, for at vies, og siden
 til mit Hjem. — ”Hvorledes? uden at sige
 min Fader noget derom? uden hans Tilladelse?
 uden hans Belsignelse? Evige, barmhjertige
 Gud! hvilket Forlangende! Jeg skal hemmelig
 forlade min Faders Huus? Hvad vil der blive
 af ham? Sorgen vil dræbe ham, Sorgen for
 hans

hans uværdige Datter; jeg vilde blive Skyld
i hans Død. O! Elskede, hvorfor skulde vi ikke
bedere for hans Fødder med Taarer anraabe ham
om hans faderlige Samtykke til vor Forbindelse?
Han vil sikkerlig ikke negte os det. Han vil
elske Dig; han vil velsigne os, og selv i Kirken
lede os til Brudekammelen. — Ja, vi ville
engang faste os for hans Fødder, og bede ham
om hans Velsignelse; men kun ikke endnu paa
nærværende Tid; thi nu kan han ikke samtykke
i vor Forbindelse. Saagar mit Liv er i Fa-
re, om han nu lærer at kjende mig. — ”Dit
Liv i Fare? Det er ubegribeligt for mig. Hvad
hedder Du da?” — Jeg hedder Alexei. —
Alexei? O! dette Navn har altid behaget
mig! Maa, kjære Alexei, hvad skader det da,
om min Fader faaer at vide, at Du hedder saas-
ledes? — Du skal erfare alt, hvis Du sam-
tykker i at giste mig lykkelig. Elskede, dyres-
bare Natalia, Tiden gaaer hen, jeg maa afsted,
bestem Dig. Men paa det din Fader, som jeg
barnlig ærer og elsker, ikke skal ansee sin Datter
for tabt, og ikke hentes i Rummer, saa ville

vi efterlade ham et Brev, hvori jeg mælder ham, at Du lever og er frisk, og at han maaskee snart igjen vil see Dig. Hvad beslutter Du, Natalia? mit Liv eller min Død? — Ved disse Ord, som han fremsagde med en stærk, gennemtrængende Stemme, saae han Natalia med Dødsens stærkeste Udtryk lige i Øjnene. — ”Du spørger endnu?” sagde Natalia, hvis Hjerte ikke længere kunde imodstaae. ”Har jeg ikke lovet, at følge Dig? Vel er jeg fra spædeste Barndom af vant til, at elske min Fader; Dig har jeg først for kort siden lært at kjende; og dog bøjer mit Hjerte sig mere til Dig; hvorledes det gaar til, veed jeg selv ikke.” — Saarer afbrød hendes Stemme.

Alexei omfavnede hende glædedruffen. Han tog en Ring af sin Finger, og satte den paa hendes, med de Ord: Du er min! Derpaa forlod han i en Hast Værelset, og Nænkaen ledsagede ham over Gaarden.

Den, som dadler og bebrejder Natalia, at hun følger en ung Ubekjendt, som hun knap noglengange har seet, om hvilken hun intet veed, uden

uden at han elsker hende, ud i den vide Verden; den, som ikke kan begribe, at hun forlader den bedste, sømmeſte Fader, og betroer ſin Skjebne til en Fremmed, for hvis Redelighed hun ſlet ingen Borgen har, uden hendes uerfarne Hjerte; den kan maaffee ellers beſkøde mange ret gode, fortræffelige Kundſkaber, men Kjerlighed den kjender han ſandelig ikke. Ach! den forvandler den Dydige til en Forbryder, og den Eifſende, ſom aldrig overtraad Dydens Love, er at priſe lykkelig, thi hans eller hendes Lidenſkab var ikke Dyden imod; men i modsatte Tilfælde maa denne ſidſte vige, ſom det menneſkelige Hjertes Arbejder bære Vidne om paa hvert Blod.

Hvad Røntaen angaaer, ſom Ynglingen ved adffiklige koſtbare Gaver havde bragt paa ſin Side, ſaa er hun mindre at undſkyldte. Guldets Glans, ſom altid virker ſaa kraftig paa aldrende Perſoner, havde bragt hende til at glemme, at hun over i fyrgetyde Aar havde haandhævet Verligheds og Troſkabs Kald i Bejarens Huus. En Ubeſkjendt tilintetgjorde paa eensgang hendes

hele tro Hengivenhed for et Huus, hvori hun havde nydt saameget Godt, ved en Haandsfuld Guld. Dog maa man lade hende vederfares den Ret, at Ynglingen paa Vre og Samvittighed havde maattet love hende, at ægte hendes kjere Frøken, og ikke misbruge dennes Kjærlighed og Uskyldighed.

Da Ynglingen var borte, stod Natalia en Tidlang henrykt i dybe Tanker. De stærkeste Følelser bestormede hendes ellers saa rolige Sjæl. Dog blandede sig deri ikke mindste Tvivl om Alexeis Ærlighed. Vel lod sig stundum dybt fra hendes Hjerte en Stemme høre, som søgte at hindre hendes Beslutning; men i samme Hjerte svarede strax en anden, ulige stærkere Stemme, som talde for den Elskede.

Da Nænkaen igjen traad ind i Bærelset, og mærkede sin kjere Frøkens Uro, søgte hun nu at indgyde hende Mod og Trost. Hun ønskede hende til Lykke, at have fundet en saa smuk og elskværdig Brudgom, og godtgjorde hende af den nøbellige Skrift, at en Kone bør glemme og forsøge lade alt for sin Mand. — ”Glemme?” afbrød den

Natalia hende, ”nej, aldrig vil jeg glemme den gode Fader. Altid vil jeg tænke paa ham og bede for ham. Og Alexei har jo og forskreffet mig, at vi om kort skulle vende tilbage, og kaste os for hans Fødder! Ikke sandt, det sagde han, kjere Manka? — Jo, svarede den Gamle, og hvad han siger, det er vist. — ”Ja, det er vist!“ raabde Natalia, og hendes Ansigt opklaredes lidet.

Bojaren Matvei kom samme Aften sildig hjem; og da han troede, hans Natalia allerede sov, gik han lige til sit Værelse. Men Natalia tænkte ikke paa Sovn. Hendes Sjæl var sysselsat med den Elskede, hvis Ankomst hun med Utaalmodighed ventede. Endnu skinnede Maanen, ved hvilken hendes Dine ellers altid forlystedes, men hvis skinnende Lys nu var hende ubehageligt. ”Hvor langsom!“ sukede hun, ”hvor langsom kryber den ikke henover Himmelsbuen! O! il, il, kjere Maane, til Maalet af din Løbebane! thi naar Du skjuler Dig, kommer han, for at afhente mig!“ Omfider blev hendes Ønske opfyldt. Maanen gik ned —

Hænderne begyndte at gale, og det bankede sagte paa Gadedøren. "Rænka, Rænka, ill gefundt, der er han!" — Rænkaen gik, og brødte Unglingen. Natalia styrtede sig i hans Arme. "Her er Brevet til din Fader," sagde han. — O! læs det, jeg beder Dig, hvad har Du skrevet? — Alexei luffede Papiret op, og læste følgende: "Jeg elsker din Datter uudsigelig. Du vilde ikke have samtykket i vor Forbindelse. Hun følger mig. Tilgiv os. Kjærligheden er magtigere, end alt. Uden tvivl finder Du mig engang værdig, at være din Søn." — Natalia tog Brevet, og, skøndt hun ikke kunde læse det, betragtede hun det dog med inderlig Bølelse, og hendes Taarer vædede det. "Sj endnu til," sagde hun, "at jeg beder ham, ikke bedrøves derover! at dette Brev er vædet med mine Taarer, og at han enten maa glemme, eller tilgive mig."

Alexei tog Blæk og Pen opaf Lommen, og skrev efter Natalias Ord i Brevet, og lod det ligge paa Bordet. Natalia indsoebde sig nu i hans Nævefjindspis, og tog det Helgenbillede med

n med sig, hun havde erholdt tilligemed hendes
 R Moders Belsignelse, gav den lykkelige Ungling
 i Haanden, og forlod sukkende sit kjere Bærelse.
 Paa Gaden slog hun Djnene endnu engang til-
 d bage til hendes Faders Huus; derpaa steg hun
 d hastig i Glæden, trykde den Elskedes Haand, og
 raabte: "Jeg er din! før mig hen, hvor Du
 u vil." — Glæden fløj igjennem Gaden, da de
 d hørde den stafaandede Mænds Skrig, som
 raabte efter dem: "Vilke I da lade mig til-
 d bage? ach! jeg Ulykkelige! hvor vil det gaae
 n mig?" Hun havde opholdt sig forlænge i Bæ-
 relset, for at sammenpasse nogle Kostbarheder,
 a og det unge Par havde i Henrykkelsens Tummel
 g ganske glemt hende. Glæden holdt, og den
 d Gamle satte sig knurrende paa. Hestene fløj
 d derpaa rast affted, og inden et Kvarters Tid
 havde de allerede Moskva paa Bagen.

Paa højre Side af Vejen skinnede et svagt
 R Lys. Rudken drejede didhen, og snart naaede
 a de en liden Kirke, opbyggt af Træ. Alexei førte
 n sin Elskede i dette uanseelige Tempel, der vistnok
 a var blint temmelig uligt, som hun havde seet i

Drømme. En eneste lille, sparsom brændende Lampe oplyste det Underste, hvor en gammel Præst modtog dem med de Ord: "Velkomne, kjære Børn! Jeg har allerede længe ventet Eder; seer, min Datter søn er allerede falden i Sovn. Han valde nu Drengen, som sov i en Krog, og begyndte Wielsen. Uagtet Sangen kun førtes af den ene søvndruffne Dreng, som forstrækkedes ved enhver Kasten, Binden forarsagede i de sønderflagne Vinduesrunder, og hvergang blev forvildet, vare Alexei og Natalia dog meget andægtige; og da de aflagde Trostabsløftet, betragtede de hinanden med smmeste Djekast, og følsomme Glædestaarer randt nedad deres Kinder. Efterat Wielsen var tilende, tiltalde den gamle, ærværdige Præst dem saaledes: "Jeg veed ikke, hvem I ere, og forlanger heller ikke at vide det. Men i den store, almægtige Guds Navn, hvis Tilværelse Natens Mørke og Stormens Luden forkynder os, som straffer Forbryderen og belønner den Gode, forkynder jeg Eder Held og Velsignelse, naar I stedse ville elske hverandre. Thi ægtefabelig Kjerlighed er hellig og Gud vels behages

behagelig. Gaaer hen i Fred! — Derhos velsignede han dem, og de kyskede med Urefrygt hans indtørrede Haand.

De satte sig nu igjen paa Slæden, og det gik raak videre fort. Vel havde Vinden bortført endeel af Sneen paa Vejen; men de muntre Heste fløj alligevel som Vile. Vejen brød nu af i en mørk Skov, og ingensteds var mindste Spor at see. Den Gamle Mænka zittrede af Frygt; men Natalia var rolig, thi hun var jo hos sin Gistede, som med største Omhyggelighed holdt enhver Green tilbage, der truede at rive hans skionne Kones Ansigt. Uengstelig omfavnede han hende, naar Slæden hældede, og med brændende Kys søgte han uafsladelig at opvarme hendes yndige Kinder.

De kjørde nu allerede et par Timer i Skoven. Hestene vare trætte, og traf nu kun langsom Slæden igjennem den dybe Sne. Natalia spurgde med en sagte Stemme og et godlidende Haandtryk: "Ere vi nu ikke snart ved Stedet?" Alexei saae sig omkring, og forsikrede, at de ikke vare langt fra hans Hjem.

Virkelig ankom de og efter nogle Minuter til en fri, aaben Plads, i hvis Midte stod en liden, med et højt Gærde omgiven Bygning, hvorfra fem til sex Mænd, som bare Hirschfængere og saae temmelig barske ud, traade frem med antændte Træspaaner, og bode de Ankommende være velkomne. Den gamle Kænka, som allerede det eensomme Huus midt i Skoven var forekommet mistænkeligt, geraadede nu, ved Synet af disse frygtelige Folk og deres Hirschfængere, i største Angst. Hun vreed sine Hænder og raabde: Ach! Gud, vi ere forlorne! det er Røvere! „

Katalia, som Kænkaens Skrig havde forstræffet, spurgde med nogen Urolighed, men dog bestandig fuld af Tillid til sin Elskedes Reddelighed: "Hvor ere vi? „ — Den unge Mand kastede et vredt Bje til den Gamle, saae derpaa med Mildhed til Katalia, og sagde med venligt Smil: "Frygt ikke! Du er iblandt lutter gode Mennesker. „ — Disse Ord vare tilstrækkelige, til fuldkommen at berolige Katalia. Thi hvorledes
 havde

havde hun vel efter denne hendes Elskedes Forsikring endnu kunnet frygte noget?

De traad ind i Huset, som var deelt i tvende Kloje. "Det ene Kloje," sagde Alexei, "sjener mine Folk til Boelig, og det andet besøer jeg selv." — Alexeis Kloje bestod af tvende Værelser, hvoraf det første var udfyldt med Lanzer, Sværd og Rustninger; det andet dets imod, hvori stod en stor Seng, havde ingen anden Prydelse, end et Mariæbillede, foran hvilket en Lampe brændte. Natalia kensatte og her sit Helgenbillede, og gjorde derpaa smilende en dyb Kompliment for Værten. Denne var ene sysselsat med Omhu for den Huldrige, hjalp hende Pelsen af, og opvarmede hendes Hænder med sin Aande.

Hun syntes imidlertid ganske at have glemt, at Alexei endnu var hendes Fortællingen af sin Historie og Opløsningen af mangen Gaade skyldig, som virkelig havde kunnet forurolige hende, havde hun ikke været saa fuldkommen overbevist om, at hendes Elskede var intet slet Menneske. Denne Overbevisning, som hun naturligvis

blev

blot havde sin Kjerlighed til ham at takke for, heroligede hende fuldkommen imod alt andet, som ellers i Henseende til ham var hende ubegribeligt. Ja, om Tusinde eenstemmigen havde forskrevet hende, at Alexei var en Sturk, vilde hun dog med rolig Latter have svaret: "Nej, mit Hjerte kjender ham bedre. Jeg troer Eder ikke. Alexei er det bedste, det elskværdigste blandt alle Mennesker."

Men Alexei erindrede hende selv om, at han fandt sig forbunden, til at aabenbare hende Hemmeligheden i Henseende til hans Person og hans Forbindelser. "Kjære Natalia," begyndte han, "det er Tid, at opløse Dig den Gaarde, som omgiver Dig. Vi ere for evig forbundne ved et uopløseligt Bånd, og jeg har nu ingen Hemmelighed længere for Dig. Viid da, at jeg er den ulykkelige Bojars Luboslavskots Son." — Er det mueligt? Min Fader har ofte fortalt mig om denne Bojars ulykkelige Skjebne. — "Naar dette er saa, saa veed Du og rimeligviis allerede meget om de Uroligheder, som omtrent for fjorten Aar siden rasede i Rusland.

land. Nogle af de første Bojarer, forlevede dertil af Uergjerrighed; satte sig op imod den dengang endnu unge Zar. Men snart bleve Oprørerne straffede. Deres Blod flød under Bøddelens Øre. Min Kader, som hans Fiender søgde at styrte, blev ligeledes fængslet. Man fremstillede falske Beviser og Vidner imod ham; og, uagtet han ved heiligste Eed bevidnede sin Uskyldighed, var dog Mistanken imod ham, og Zarens Haand var allerede færdig, til at underskrive hans Dødsdom — da Uskyldighedens Beskytter, den alvidende Dommer, frifjendte og reddede ham fra den mest skændige Død. En tro Ven befordrede hans Flugt, og han undslap lykkelig med mig, som dengang var tolv Aar gammel, og kom med nogle troe Tjenere til Tatarerne ved Wolgas Bredde. Her, ved Sammenløbet af de tvende Floder Svæga og Wolga, nedsatte han sig. De gæstfrie Tatarer modtog os venligen, og beviste os al muelig Velvillighed. Vi boede ti Aar iblandt dem; men uagtet ingen Ting manglede os her, længtes vi dog uophørlig efter vort kjere Fædreland.

Hvor

Hvor ofte faldte vi varme Taarer, naar vi højt
 oppe fra Wolgas Bredder saae nedad paa Bols-
 gerne, som kom fra Ruslands Grændser! En-
 hver Fugl, som kom fra Vesten, var os dyrebar,
 og vi misundte dem deres Lykke, som igjen fløj
 hen mod denne Leding. Min Fader sendte hvert
 Aar et paalideligt Bud til sin Ven i Moskva,
 der altid trostede ham med det Haab, at hans
 Ufkyldighed dog engang omsider vilde komme for
 Dagen, og en ærefuld Tilbagekomst til Fædres-
 landet blive muelig. Men denne uviste og
 tvivlsfulde Trost var dog ikke ikkand, til at
 tvinge min Faders Smærte over hans saa forger-
 lige Skjebne. Kummeren nagede hans Jnderste,
 og hans Kræfter toge sjensynlig af. Omsider
 nærmede sig hans Befrielse fra al Elændighed.
 Han doede i mine Arme, efter at han havde vel-
 signet og anbefalet mig til alle Faders og Moder-
 løses Fader, der sikkerlig aldrig, som han med
 fuld Tillid sagde, vilde forlade mig. "Tilmed"
 lagde han til, "vil min Ven i Moskva træde
 Dig i Faders Sted." Jeg vil ikke skildre Dig
 min Smærte. Mine Dine bleve i lang Tid ikke
 tørre.

tørre. Jeg tilmældte nu vor Ven denne sørgelige
 Efterretning. I sit Svar beklagede han paa
 det meest rørende sin ulykkelige Vens Endeligt,
 som, langt fra Fædrelandet, havde fundet sin
 Grav blandt et fremmet Folk, og tilføjede indbød
 han mig, til nu at vende tilbage til Rusland.
 ”Fyrgetyve Würster fra Moskva,“ skrev han,
 ”har jeg i en afsidesliggende Skov ladet op-
 bygge et eensomt Huus, som ingen veed det mindst
 ste om, uden jeg og nogle faa paalidelige Folk.
 Der kan Du leve i Sikkerhed. Budet veed
 Stedet, og vil føre Dig dertil.“ Strax gjorde
 jeg mig færdig til Rejsen, aflagde min Taks-
 sigelse hos Volgabreddens gjæstfrie Beboere, tog
 Afsked med min Faders Gravhøj, og vendte
 tilbage med mine troe Tjenere til det elskede
 Fædreland, hvor jeg her midt i Skoven fandt
 dette eensomme Huus, i hvilket vi nu befinde
 os. En ærværdig Gammel bød mig velkommen.
 ”Du er Bojarens Luboslawskois Søn?“ sagde
 han; ”min Herre, din Faders tro Ven, som
 lod opbygge dette Huus for Dig, og vilde træde
 Dig i Faders Sted, er ikke mere. En hastig
 Død

Død har endt hans Liv. Men han har ikke glemt Dig. Endnu før sin Død har han befaleet mig, at overlevere Dig dette Huus med alt, som findes deri. Du finder her alle Livsfornödenheder i Overflod, og Guld og Sølv i Mængde. — Saus opløstede jeg mine Dine mod Himmelen, og en Taarestrøm vædede mine Kinder. ”Saa er jeg da nu allene i Verden!” raabde jeg; ”hvo skal raade og hjælpe mig? hvo vejlede og opmuntre mig? Allode Fader i Himmelen, Du, som min Fader paa sin Dødsfeng anbefoel mig til, forlad nu ikke mig Stakket!” Jeg rykkede nu ind i Huset, hvor jeg fandt en anseelig Sum Guld og Sølv, men dette skaffede mig dog kun liden Glæde. Efter nogle Dage gik jeg, ledsaget af min afdøde Belgistrers gamle Tjener, til Hovedstaden, hvor nu ingen kjendte mig. Han viisde mig i Skoven adskillige Kjendemerker paa Træerne, som betegnede Vejen, og førde paa Landevejen til Moskva. Disse Kjendemerker vare saa forborgne anbragte, at de umueligen kunde mærkes af nogen anden, som ikke vidste om Hemmeligheden. Synet af
de

de forgyldte Tårne, Folkevrimmelen, de store
Huse, og Hovedstadens øvrige Mærkværdig-
heder, gjorde det stærkeste Indtryk paa mig.
Kærlighedens skønne Dage, som jeg havde
tilbragt i Moskva, søvede nu for min Sjæl, som
en behagelig Drem. Jeg søgte efter min Fa-
ders Hus, men fandt intet — uden Ruiner.
Gud, hvilket hjertesønderrivende Syn! —
Siden besøgte jeg Moskva oftere, og opholdt
mig mangengang flere Dage der. Jeg logerede
nu under Navn af en fremmed Ridsmand i et af-
fidsliggende Børstehus, og saa nu ofte den
gode Far. Og saa hørde jeg sin Faders For-
tjenester roses, naar Bojarerne forsamledes paa
den store Kremleplads foran Domkirken, og
at talde indbyrdes med hinanden om de gode og
ulykkelige Indretninger, han til Rigets Vel-
og havde vidst at træffe. I min Eensomhed søffelt-
afsatte jeg mig forstørstedelen med Bjørne- og
ulvejagt; men hverken i Skoven, eller i Sta-
den fandt jeg Roe. Korrektfuld gennemvandre-
de jeg Hovedstadens Gader, og ved de glade
Ansigter, jeg mødte, tænkte jeg: "De ile alle til
deres

deres Beslægtede og Venner. Man venter paa dem. Deres Besøg vil maaskee glæde en heel Familie; men ingen venter mig. Ingen tænker paa den fader- og moderløse Yngling. Jeg er allene i Verden! — Stundum faldt den Tanke mig ind, at kaste mig for Zarens Fødder, overtøde ham om min Faders Uskyldighed, og overlade min Skjebne til hans Raade; men en vis Frygt for Udfaldet af dette Foretagende afholdt mig dog bestandig fra Udførelsen. «

» Den kjedsommelige Vinter nærmede sig nu, og Eensomheden i Skoven blev mig alt mere ufordragelig. Jeg kjørde deshaarsag oftere til Staden, og der saae jeg omsider Dig, skionne Natalia. — Strax ved første Blik kast forekom Du mig som en Engel fra Himmelen — dog nej! man siger jo, Englenes Glands kunne dødelige Dine ikke taale — men fra Dig kunde jeg ikke igjen vende mine Dine. Jeg havde allerede iforvejen seet mangen smuk Pige, havde beundret deres Ynde, og derhos tænkt: » Gud har dog ikke skabt noget Skisnere, end en smuk Pige! « men mit Hjerte var stedse forblevet

blevet koldt, alle syntes mig som fremmede og uvelkommande. Men da jeg saae Dig, foer det som en Flamme igjennem mit Hjerte, og det forekom mig, som om vi vare nær Beslægtede. Næppe kunde jeg afholde mig fra, at storme ind paa Dig, trykke Dig til mit Bryst, og højt og lydelig erklære, at intet igjen kunne skille mig fra Dig. — Da Du gik bort, syntes det mig, som om Lyset forsvandt, og den mørke Nat brød frem. Jeg blev staaende ubevægelig paa Gaden, og saae til den Kant, hvorhen Du var gaaen, uden at mærke Sneen, som faldt paa mig. Da jeg omsider igjen var kommen til mig selv, var det min første Syssel, at erkundige mig om, hvem Du var? Jeg fik det at vide, og min eneste Tanke var nu den skionne Bojardatter. Min Fader havde ofte fortalt mig, hvorledes han ved første Dikfast havde elsket min Moder, og hvorlunde han ingen Roe havde haft, før han havde ført hende til Altaret. ”Nu“ tænkte jeg, ”gaaer det mig ligesdan. Uden den vakre Natalia kan jeg ikke leve rolig og lykkelig. Men hvorledes kan jeg

haabe, engang at kalde hende min? Vil vel
 Farens Yngling give sin Datter til et Menneske,
 hvis Fader man endnu anseer for en Forbryder?
 Ja, hvis hun elskede mig! Med hende vilde en
 Dødt forvandles for mig til et Paradis. Bisto-
 nok syntes hun, at see ventlig til mig — men
 hvad kan jeg slutte deraf? Hvor er det mueligt,
 at hun elsker mig? Nej, denne Lykke vilde være
 altfor stor for mig! — Det blev Nat. Jeg
 kastede mig paa min Seng, men tillukde ikke et
 Øje. Dit Billede stod uafsladelig for mig; din
 Liliehaand gjorde bestandig Kors, og skjulde sig
 derpaa under Sobelpelsen. Næste Dag føelde
 jeg en stærk Feber, og maatte to Dage holde
 Sengen. «

”Ja, « afbrød Katalia ham her, ”det
 vidste jeg. Mit Hjerte ahnede det, da Du
 hverken anden eller tredje Dag var i Kirken. «

”I øvrigt « vedblev Alexei, ”kunde Syg-
 dommen dog ikke forhindre mig i, at tænke paa
 Dig, og bestaaftige mig med Dig. Jeg sendte
 en af mine Tjenere i din Faders Hus, og han
 overtalte din Nænka, til at komme til mig.

Jeg

Jeg tilstod den Gamle min Kjerlighed, bad, besooer hende, forsikrede hende om min Erkjendtlighed, og omsider lod hun sig bevæge, til at være mig behjælpelig. Det øvrige veed Du. Jeg saae Dig atter i Kirken, og det forekom mig, som om jeg ikke var Dig ligegyldig. Dine Dine saae venlig til mig, og dine Kinder farvedes rødere, naar vore Gjestast mødte hinanden. Omsider besluttede jeg, at bringe min Ekjebne til Afgiørelse. Jeg kastede mig for dine Fødder, og den fader- og moderløse Yngling blev det lykkeligste af alle Mennesker. Men var det mig vel mueligt, efter Tilstaaelsen af din Kjerlighed, at leve affondret fra Dig? vilde jeg ikke hvert Øjeblik have været angst og bang ved Uvissheden om Du var frisk? om ikke fornemme og rige Bejlere forfulgde Dig med deres Grieries? Nej, jeg kunde aldrig leve uden Dig. I øvrigt var Præsten, som viede os, ikke underkøbt; men mine Læarer rørde ham, og han lod sig overtale. «

”Kun kjender Du da tilfulde din Mand, hulde Natalia. Mine Ønsker ere nu opfyldte, og for

Fremtiden er intet Rum længere for Rummeren i mit Hjerte og i dette eensomme Huus. Thi Natalia er min — jeg holder hende indsluttet i mine Arme. Dog jeg læser Trætheden i dine Dine. Den graa Nat vil snart giere Plads for Morgenens. Allerede skinner Morgenstjernen. „

”Ach! „ raabde Natalia, ” hvorfor er mig Fader ikke her! Naar skal jeg igjen see ham? naar skal han velsigne vor Forbindelse? naar skal jeg for hans Dine kunne omfavne Dig? „

”Den gode Gud, som har skjenket mig Dig, vil og sikkerlig gjøre dette mueligt. Lader os satte vor Lid til ham. Han vil føre os for din Faders Fødder, og lade hans Velsignelse blive os til Deel, som sikkerlig endnu uendelig vil forhøje vor Lykke. „

Med disse Ord rejste Alexei sig, og gik ud i det yderste Værelse, hvor Nænkaen sad med Alexeis Folk, og holdt venlig Samtale med dem; thi hendes Krægt var nu ganske forsvunden, og hun erkundigede sig med en gammel Kones Nysgjerrighed om den unge Mand og hans eensomme Liv. Alexei hvilede en af sine Folk noget i

Dret,

2 Dret, og strax forlode alle Bærelset, og forde
a den Gamle over i det andet Floj af Huset.
k Den unge Egtemand ilde nu tilbage til sin
D Elskede, hjalp hende ved Afklædningen — Hjer-
u tet bankede hos dem begge — han tog hende
G derpaa ved Haanden, og — Men den bestedne
R Muse tildækker sig nu og tier. Kjerlighedens
2 Hemmeligheder ere hellige og uigjennemtræn-
g gelige. —

a Solen stod allerede højt paa Himmelen,
o og allerede funklede Millioner Diamanter paa
D Sneens hvide Overflade; men endnu be-
n standig herskede dybeste Stille i det unge Pares
D Sovestue. Den gamle Kænka havde vel
o allerede ligange været ved Døren, og lyttet til.
2 Omfider kunde hun ikke længere holde sig; hun
d bankede sagte paa, og raabde: ”Det er Tid, at
n staae op!” — Efter nogle Minuter aabnede
R Alexei Døren. Han var allerede paaflædt; men
R Natalia laae endnu i Sengen, og vendte Øjnene
d bort, som om hun skammede sig for Kænkaen,
G der traad indaf Døren. Roserne paa hendes
R Kinder vare noget blegere end sædvanlig; hendes

Dine straalende svagere; men dog havde hun aldrig været saa indragende, som nu. Hun klædte sig paa, forrettede sin Bøn med baade Dine, og ventede paa sin Mand, som var gaaen ud, for at have Tilsyn med Husbøfesenet. Da han igjen traad ind i Stuen, modtog hun ham med et fjerligt Bødnetag, og sagde: "Kjæreste Mand, jeg tænker paa min Gader. Sikkerlig er han nu bekymret for mig. Jeg ønskede ret at vide, hvad han foretager sig, om han er frisk." Natalia havde endnu ikke udtalt, da Alexei allerede gjorde Anstalter, til at opfylde hendes Ønske. Ufortøvet affendte han et Bud til Moskva, for at indhente Efterretning om Bojaren Matvei.

Men vi ville ile foran dette Bud, og see, hvorledes alting staaer til i Hovedstaden. Længsge havde Bojaren om Morgenens ventet paa sin Datter; og, da hun ikke, som sædvanlig, indfandt sig, var han omfider seib gaaen ind i hendes Værelse; men der fandt han alting i Uorden og tomt. Næppe blev han for Besyrtelse Brevet paa Bordet saer — han aabnede
det

det hastig, vilde ikke troe sine egne Ord, kunde ikke troe det, han anden- og trediegang læste — og styrtede omsider sandsløs til Jorden. — Da han igjen var kommen til sig selv, befoel han sine Folk, at føre ham til Zaren. "Naadigste Zar!", begyndte den nedbøjede Olding, og var ikke istand, til at sige mere. Med skælvende Haand overrafte han ham Brevet. Forbittret og i yderste Harm udraabde den ædle Førfæ, efterat han havde læst Brevet: "Hvem er denne uværdige Førfæ? Retfærdighedens Haand skal finde ham, han maa være, hvor han vil!" — og i Øjeblikket befoel han, at affærdige bevæbnet Mandskab tilhæst allevegne hen, for at opsoge Natalia og hendes Kover.

Imidlertid trostede han Bojaren som en Ven, og omsider lettede Guf og Taarer den ulykkelige Faders beflemte Bryst. Brevet gav Plads for en sm Sørgmodighed. "Gud ved," sagde han med Dinene vendte mod Himmelen, "Gud ved, hvor inderlig jeg har elsket Dig, utafnemmelige, grusomme, dyrebare Datter! Ja, naadigste Zar, han er mig endnu bestandig

dyrebar! jeg elsker hende endnu bestandig! og uagter min Alderdom, skulde jeg opsoge hende ved Verdens Ende, naar jeg vidste hendes Opholdssted. Ach! uidentivl har en Skurk forført hende, som fraskiller hende hendes Ustyldighed, og siden forlader hende i Ulykken! Dog nej! Natalia kunde aldrig elske en Skurk. Men hvi skulde hun sin Kjerlighed for mig? O! jeg vilde med Glæde have omfavnet enhver, som hun havde skjenket sit Hjerte, som min Son! Elsker ikke min Fætter mig? har han ikke overvældet mig med Brevpøster og Belønninger? og skulde han ikke ogsaa have værdiget min Datters Mand sin Raade? Jeg veed ikke at finde ud af denne Labyrinth. — Men hun er borte! Jeg græder, og hun seer ikke mine Taa-
rer. Jeg tæer, og hendes Hænder tiltrykke ikke mine Øjne. Dog maaskee har jeg fortjent denne Tugtelse. Jeg vil ikke knurre. Kun beder jeg Gud derom, at han vil forbarme sig over den Ulykkelige, og lade det gaae hende vel, hun være end, hvor hun vil. Gjerne vil jeg doe af Sorg, naar kun hun er lykkelig —

(Han

(Han hæstede sine Dine igjen paa Brevet) —
 Du har grædt? Dine Taarer have vædet dette Pa-
 pier? — O! jeg vil forvare det ved mit Hjerter,
 som det sidste Beviis paa din Kjerlighed! —
 Naar jeg kun havde Haab om, at Du engang
 igjen vilde vende tilbage til mig, om det endog
 først var i min Dødsstund! — Dog Guds
 Villie ske! — Imidlertid vil din gamle, fors-
 ladte Fader antage sig de Fattige og Ulykkelige i
 Garnstæd, og ved hver Belgjerning sige til dem:
 ”Børn, beder for min Natalia!” — Saaledes
 talde den bekymrede Fader, og inderlig rørt
 hørde den æble Zar paa hans Klager.

Fra nu af vare den gode Bojars Dage
 kummerfulde. Thi ach! end ikke Dyden selv
 beskytter altid for Kummer! — Uophørlig tænkte
 han paa sin kjære Natalia. Lungsindig sad
 han ved sit Windue, og ingen bragde ham Ef-
 terretning om hans byrebare Datter. De ud-
 sendte Bud svarede kun med Suf og Skulders-
 trak paa hans hastige Spørgsmaal. Selv de
 Fattige, som spilde af hans Brød, saltede det
 med

med Taarer; thi deres Belgiorers Nummer gif dem til Hjerte.

Imidlertid havde Budet, som Alexei havde affendt til Moskva, bragt den Efterretning, at Bojaren Matvei havde været til Hove, og at derpaa strax den Befaling var udgaaen, overalt med største Omhyggelighed at søge Natalia. Men disse Efterretninger vare endnu ikke nok for Natalia. Hun vilde vide, hvorledes hendes Fader havde siet ud, da han var kommen fra Baren — om han havde sukket eller grædt? — Budet kunde intet svare paa alt dette; thi vel havde han seet Bojaren, men ikke med et ømt Bærts Dine, og saaledes havde han intet mærket af alt det, som Natalia saa gjerne vilde vide. "Ach!" raabte Natalia, "kunde jeg dog flyve til Moskva, for kunns for eet Djeblik at see den gode Fader!" — Alexei betragtede hende med Omhyed; hun fløj til hans Barm, og hendes mørke Dje opflaredes paa ny.

Jeg skulde nu vel skildre det unge Pærs ægteskabelige Lyksalighed i Udørfen; men J, som kjende en saadan Lyksalighed af Erfarenhed, figer,

figer, om den er istand, til at beskrives? Natalia og Alexei mærkede intet til Tidens Gænge, eller den meget mere løb altfor hastig og rivende for dem. Timer og Minuter, Dage og Nætter, Uger og Maaneder, fulgde, som Bølgerne i Strømmen, paa hinanden, hvilket Djet ikke er istand, til at adskille. Ja, saa eensformige end Kjerlighedens Glæder synes, saa uendelig mangfoldige, saa nye ere de dog altid. Natalia sov ind med Kjerlighed, og vaagnede med Kjerlighed. Hendes Bøn, og alt, hvad hun foretog sig, havde allene Hensyn til hendes Kjerlighed. Ligesdan forholdt det sig med hendes Mand; og denne lykkelige lige Stemning i Sølelser gjorde deres Liv til en himmelsk Harmonie.

Dog trykde de derfor ikke uafsladelig hin andens Haand, eller sad uophørlig og saae paa hinanden. Nej! Natalia beskæftigede sig ogsaa med allehaande Fruentimmersysler. Især syede hun flittig paa to Livbælter, hvoraf det ene var bestemt til hendes Mand, og det andet til den gode Fader. "Ehi," sagde hun sagte sukende,
"en"

”engang vil jeg jo dog vel igjen [saae ham at see! — Alexei derimod svæde sig i Tegn- ning. Han sad ved Siden af den flittige Natalia, og hendes Koes eller Dadel ledede ham ved hans Arbejder. Vel havde Naturen allene været hans Læremester; men ikke desto mindre havde han dog allerede bragt det temmelig vidt, og Natalia forundrede sig ofte, naar hun snart saa en Egskov, snart Faarnene af Moskva, eller Zarens Palatser at træde frem under hans Pen. Jagten paa vilde Dyr havde han næsten ganske opgivet; tilmed gaves der da og endnu kun faa af dem i Nærheden af Huset. Af Ugtelse for sammes skionne Beboerske, syntes de ligesom at have trukket sig dybere ind i Skoven.

Saaledes hengik Vinteren. Bækken raslede paa ny; Markerne og Engene bleve overtrukne med Grønt; Knopperne brøde frem, og Alexei tilde, for at samle de første Blomster til sin Natalia, som takkede ham derfor med et fjerligt Kys. De spadserede nu daglig nogle Timer, Arm i Arm, og forlystede sig ved Jordens sprag-
lede

lede Dragt, ved Løvet paa Træerne, ved Vælskenes Rausen, og ved Fuglenes Sang. ”Veed Du vel,“ sagde Natalia, ”veed Du vel, kjære Alexei, at Fuglenes Sang og deres muntre Leeg forrige Foraar gjorde mig bedrøvet? men nu forholder alt sig ganske anderledes. Det forekommer mig nu, som om jeg forstod deres Qvidren, og føelde med dem. Se her det muntre Par i Krattet — hvorledes de næbber og omfavne hinanden med Vingene! De elske hinanden, kjære Alexei, ligesom vi elske hinanden.“

Saaledes henvandt Forcaaret under Kjærligheds Glæder. Dog glemde den gode Datter ikke sin Fader over Kjærlighedens indslumrende Forlystelser. Alexei maatte ugentlig tre til fire gange sende Bud til Moskva, for at indhente Efterretninger om ham, der sædvanlig vare eenslydende. Bojaren sørgede, gjorde Godt, bespligde de fattige, og befoel dem, at bede for hans kjære Natalia. Naar Natalia hørde dette, slog hun sukkende Djnene mod Himmelen.

Engang vendte Budet i største Jil tilbage. ”Herre!“ sagde han til Alexei, ”hele Moskva
er

er i Bevægelse. De vilde Litthauere ere salbne ind i Rusland. Stadens Judoaanere havde forsamlet sig paa Kremlspladsen, og Bojaren Matvei opmuntrede dem i Zarens Navn til Tapperhed. Alle kastede Huerne i Bejret, og raabde: "Ja, vi ville døe for vor Zar og vort Fædreland, eller sejre over Litthauerne!" Derpaa opstillede de sig i Gelede, deres Sværd og Rustninger blinkede mod Solen, og imorgen drage de ud under deres tappre Anførers Kommando. — Alexeis Bryst hævede sig høiere. Med sunkende Djekast tog han sin Faders Sværd ned af Bæggen; men et Blik paa Natalia gjorde hans Arm kraftløs, Sværdet sank udaf hans Hænder, og varme Taarer frembrøde af hans Dine. Natalia tog taus hans Haand.

"Elskede Kone, " begyndte omsider Alexei, "Du ønsker at vende tilbage til din Fader?"

Natalia. Ja, men ikke uden Dig. Ach! jeg har aldrig villet sige det; men vi gøre uret, at vi skjule os for den gode Fader. Glæden over at see os, vil gjøre, at han igjen forglemmer
alt

alt. Og da, naar jeg staaer imellem Eder
begge, og trykker eders Hænder til mit Brøst,
vil jeg først med Sandhed kunne udraabe: "Nu
er jeg fuldkommen lykkelig!"

Alexei. Men jeg skal først igjen fortjene
Zarens Naade; og dertil er for nærværende Tid
den bedste Lejlighed.

Natalia. Hvorledes da?

Alexei. I Krigen mod Litchauerne. Der
kan jeg vise Zaren, at Luboslawski og hans Son
elske ham og mene det godt med deres Fædreland.

Natalia. Ja, Du har Ret. Lader os
alle, Elskede! Naar jeg kun ikke skal forlade
Dig, er jeg beredt til alt.

Alexei. Hvad tænker Du paa, huldrige
Kone? Der flyve dødelige Pile, der raser Her,
og deribøvedet. Hvorledes kunde Du drage med mig?

Natalia. Du vilde altsaa lade mig til-
bage? Det vil sige, Du vil min Død — thi
uden Dig er det mig umueligt at leve. Nej,
og hvis Du elsker mig, saa tillad mig, at følge
Dig.

H

Alexei

Alexei omfavnede sin tro Kone, og raabde:
 ”Saa kom da, og lader os døe tilsammen, om
 det er Guds Villie. Men Fruentimmere drage
 ikke i Feldten, kjere Kone.“ — Natalia gik
 leende ind i Sovestammeret, og efter nogle Mi-
 nuter kom hun frem som en fortreffelig Yngs-
 ling. Hun havde iført sig sin Mand's Klæder,
 som han havde baaret i hans trettende eller fjort-
 tende Aar. ”Jeg er din yngre Broder,“ sag-
 de hun venlig. ”Giv mig nu kun et skarpt
 Sværd, og en god Rustning, og Du skal see,
 at jeg er en heel Krieger.“ — Alexei kunde ikke
 noksom glæde sig over den allerkjæreste Helt.
 Han opsogte de letteste Waaben, valgde en bes-
 qvem og fast Pantserkjorte, paa hvis Ringe de
 Ord stode indgravne: ”Naar Gud er med os,
 hvo kan da være imod os?“ og væbnede sin tro
 Kone. Derpaa iførde han sig i en Hast sin Fa-
 ders Rustning, og forlod, med sin elskede Na-
 talia og sine Folk, som alle vare beredte at op-
 offre Liv og Blod for ham, det lille Huus, hvori
 ingen blev tilbage, uden Rønkæen med nogle
 affældige Oldinger.

Dog

Dog vi ville for en kort Tid forlade det nu unge Par, i det sikre Haab, at Himlen vil beskytte dem under de dræbende Pile og mordeskirpige Sværd paa Dødsmarken, hvorthen de ile, og igjen vende os til Moskva, hvor vel alting for nærværende Tid er øde og tomt; men der, idet vi begynde, bryder den og ende.

Et frygteligt Stille hersker i Hovedstaden. uansede svage Oldinger og blege Kvinder krybe besiddede omkring i Gaderne. Deres vaklende Skridt ere alle vendte mod Templerne, for at bidden for det fortrængte Fædreland, og for deres stridende Sønner og Mænd. Den ædle Zar sidder længselsfuld paa Trappen til sit høje Palæts, og venter med Utaalmodighed paa Efterretninger fra Hæren. Ved hans Side sidder den store Bojar Matvei, som ved kloge og lærerige Ord opbyggder ham Mod og Trøst. "Herre!", siger han, "forlad Dig paa Gud og dine tapre Russere, som intet er istand, til at imodstå." Frygtelig rase deres Sværd

blandt Fienderne, og i Striden staae de faste som Klipper. Sejeren er deres uadskillige Følgesvend. — Saaledes talde den vise Bojar, og et sagte Suf opsteeg fra hans Bryst, der ligesaavel gjaldt Fædrelandet, som hans tabte Datter.

Omfrider ankom et Sendebud, bedækket med Sved og Støv. Hastig modtog Zaren det skrevne Budskab, og aabnede det med skælvende Haand, og det første Ord var: Sejer! — ”Sejer!” raabde han glad. — ”Sejer!” gjentog Bojarerne. — ”Sejer!” lod Folkets Frydes skrig, og Hovedstaden gav Gjenlyd af Folkets Jubel.

”Slaget” skreve Anførerne for Tropperne, var et af de blodigste; og allerede vege de første Gelede af Russerne for den overlegne Fiende, da en Yngling under det Skrig: ”Sejer eller Dod!” styrtede sig imøde for den fremtrængende Fiende. Hans Exempel satte Mod i de øvrige.

de rige. Alle raabde: "Sejer eller Død!" og
de styrkede Litthauerne stormende imøde, som og,
de uagtede deres overlegne Mængde, snart nødtes
de til Flugten. Vi kunne umueligen (hedde det
de fremdeles) nok som prise denne unge Helt efter
de Fortjeneste. Ham tilkommer alene Eren for
de Sejeren. Han stred med ubeskriveligt Mod og
de Styrke, nedfablede et stort Antal Fiender, og
de tog Litthauerne's Feldtherre med egen Haand
de fangen. Ved hans Side saae man altid hans
de Broder, et ungt, smukt Menneske, mere end
de nu Dreng end Yagling, som søgte at bedække
de ham med sit Skjold. Den unge Helt begre
de sig forresten, ved at sige nogen anden sit Navn,
de end Dig selv. Snart vil han med os faste sig
de for dine Fødder; thi de slagte Fiender ile tils
de bage til deres Hjem, og dine Krigere ville om
de fort, befransede med Hæder, vende tilbage til
de Hovedstaden. "

Zaren ventede med Længsel paa sine Helte; og da han hørde om deres Ankomst, reed han dem, i Selskab med Bojaren Matvei og de øvrige Forsnemme ved hans Hof, imøde. Alt, som kun kunde, fulgde ham. Svage Oldinger glemte deres Alder, og ilde rask, for at imodtage deres dyrebare Sønner. Koner og Mødre, med deres Smaa paa Armene eller ved Haanden, løbe, for nogle Djeblikke for at kunne trykke deres elskede Mænd eller Sønner til deres Bryst. Omfider øjnede man Hoben. De buntede Faner flaggrede i Luften. Krigerne droge i Orden, med dragne Sværd, foran dem deres Anførere, bekrandsede med Laurbær. Da de saae Zaren, raabde alle med een Røst: "Held og Sejer for vor Behersker!" — Anførerne bøjede Knæe for ham; men med venligt Smil rejste han dem op, og sagde: "Jeg taler Eder i Fædrelandets Navn." — Herre! svarede de Tapre, vi have
be-

bestræbt os, for at opfylde vor Pligt; men Gud har skjenket os Sejren ved denne Ynglings Haand. — Den unge Helt nærmede sig ved disse Ord, med besejrede Djetast, og fastede sig for Zarens Fødder. ”Hvem er Du, tappre Yngling?“, spurgde Zaren, og rakte ham Haanden. ”Nævn Dig, paa det dit Navn kan blive stort og berømt i Rusland.“ — Naadigste Zar! svarede Ynglingen, den ulykkelige Bojar Luboflavskois Søn, som har endt sine Dage langt fra sit Fædreland, bringer Dig her sit Hoved. — Glad slog Zaren Djnene mod Himmelen, og raabde: ”Jeg takker Dig, Almægtige, at Du her har givet mig Lejlighed, til igjen for endeel at erstatte en begangen Uretfærdighed paa Sønnen, som er vederfaeren Faderen. Ja, heltmodige Yngling, saaledes er det. Din Faders Uskyldighed er omsider kommen for Lyset. Ach! jeg var dengang endnu kun ung og uerfaeren, og Bojaren Matvei

var endnu ikke min Ven og Raadgiver. Ond-
 skabsfulde Mennesker bagtalde din Fader, og
 fremstillede falske Vidner imod ham. Dette
 har en af dem selv forforsvunden bekjendt paa
 sin Døds seng. Du seer mine Taarer. Vær nu
 min Ven, den nærmeste ved min Throne og mit
 Hjerter, efter den redelige Matvei. — Gaa er
 altsaa min gode Faders Ere og Ufskyldighed
 igjen ubeskaaeren lagt for Dagen? — Gud skee
 Tak! Men jeg, store Zar, jeg er en Forbryder.
 Jeg har fortjent Straf; thi jeg er den, som
 har bortført Bojar Matveis Datter. Den for-
 færdede Zar vilde spørge, hvor hun var —
 men hun laae allerede i hendes Faders Arme.
 Hun tilde i sin frigerste Rustning, for at kaste
 sig for hans Fødder; men Hjelmen faldt hende
 af Hovedet, de brune Lokker rullede ned over
 hendes Skuldre, og Oldingen fjendte hende.
 Udeaf sig selv for Glæde, vovede han næppe,
 at

at troe dette Syn, og dog var hans første Be-
 vægelse, at indslutte hende i sine Arme, og
 ifsnart overtjydede hans Hjerte ham om, at det
 var hans eneste, kjære, dyrebare Datter, han
 trykde til sit Bryst. Længe betragtede han hende
 maalsløs, med henrykte, begejstrede Øjeblikke —
 taomskider frem sagde han hendes Navn, kaldte
 hende sin kjære, dyrebare, gode Natalia,
 og i enhver Mine i hans Ansigt fremtraadte
 allede en mere end jordisk Glæde. ”Du elsker
 mig altsaa endnu?” raabde Natalia. En heed
 2 Taarestrøm sagde det øvrige. Krigerne stode her i
 stumme, ubevægelige Grupper over denne rørende
 Scene. Den inderlig rørte Zar tog Alexis
 Haand, og førde ham til Faderen. ”Det er
 min Mand!” raabde Natalia; ”tilgiv ham,
 dyrebare Fader, og skjenk ham din Kjærlighed.”

— Den gode Bojar rakte Ynglingen, som vilde
 afkaste sig for hans Fodder, sin Haand, og ind-

fluttede ham tilligemed Natalia i sine Arme.
 "Ja!" raabde Zaren, "de ere hinanden værde
 og fortjene din Kjerlighed. De ville blive
 din Alderdoms Trost og Glæde." — "Min
 Søn, min Datter!" sagde Bojaren med Taa-
 rer, og trykde det lykkelige Par nærmere til sit
 bankende Bryst, "i eders Arme vil jeg dø!"

J u l i e .

Fruentimmerne klage over Mandspersonerne, og Mandspersonerne over Fruentimmerne. —
Q. Hvem har Ret? hvem Uret? og hvem skal afgjøre Striden? — Blev Afgjørelsen overladt til mig, vilde jeg uden Betænkning give de Elskværdigste — nemlig Fruentimmerne — — Ret. Men med denne Dom vilde Mændene ikke være fornøjede, de vilde beskyldte mig for Partisthed; de vilde sige, jeg var bestukket af ved Lydie's ventlige Bjekast, eller Uret hedsfuld huldrige Emilie. De vilde fra min Dom appellere videre, og mit Forsvar vilde altsaa være uden Rytte.

Maas

Maaskee bidrager følgende Fortælling noget til Oplysningen af Stridsspørgsmaalet.

Julie var Hovedstadens Zür. — Hun lod sig see, og Mandspersonerne saae og hørde kun hende, underholdt sig kun med hende. — Og Fruentimmerne? — Fruentimmerne hvikede indbyrdes imellem sig, betragtede hende med haanlig Latter, og gjorde sig al muelig Umage, for at finde eet eller andet at dadle hos hende, for dog en Smule at tilfredsstille deres fornærmede Egenfjerslighed; men forgjebes! — Julie skinnede som Solen. Misundelsen søgde omsonst Plætter paa hende. Med blændede Dine og fortvivlet Hjerter maatte den forsøje sig bort.

Behøver jeg vel endnu efter alt dette at sige, at alle Unglinger forgudede Julie, og ansaae det for største Ære, at henhøre blandt hendes Tilbedere? — Den ene sukede, den anden græd, den tredie hang med Hovedet, og om enhver, som gik tungsindig omkring, sagde man "han er sikkerlig forelsket i Julie."

Og Julie? Julie elskede intet, uden sig selv. Med stolt Selvfølelse saae hun omkring sig.

sig, og tænkte: hvor er min Lige? Hvem er
mig værdig? Dog lod hun sig, som viseligt var,
ikke mærke med slige Tanker; og hvis man havde
Ansig, til at beundre hendes Skønhed og
Forstand, maatte man ligesaa meget falde
i Forundring over hendes Beskedenhed. Dette
Talent, til saaledes at forstille sig, besidde kun
Frøentimmerne i fortrinlig Grad.

Dog Tid efter anden nærmede hun sig Enden
af hendes fjerde Lustrum, og hun begyndte
nu at indsee, at Forsængelighed er intet andet
end en Dunst, der vel bringer Sjelen i en be-
hagelig Ruus, men giver forresten hverken Kraft
eller Næring. Man være end nok saameget ind-
taget af sig selv, det er dog bestandig ikke nok;
of foruden det magiske jeg maa man endnu elske
noget andet.

Julie mynsrede nu Hæren af sine Tilbe-
dere med Opmærksomhed. Allerførst faldt
hendes Øjne paa den unge Samolubov, som
i Henseende til Skønhed kunde maale sig med
Amor selv, men forresten tænkte paa intet an-
det, end paa Julie og — Spejlet. Dernæst
syntes

lyntes hende igjen den mandige Grabro — en ung Helt, som ikke manglede andet til at forestille Mars, end den græste Dragt — at fortjene Fortrinet; og ofte forekom saagar den snaksomme Pustoslov hende elskværdig, som, uagtet hans Dømmerværdighed søgte ved Krum-
spring og Komplimenter at skaffe sig Fortrinet hos Julie. Men det varede ikke længe. snart saae hun i den første intet videre, end en indsbildt Siæl; den unge Krigsgud forvandlede sig, ved nærmere Bekjendtskab, til en stadselig Drægon, og af den underholdende Dommer blev inden kort Tid en kjedsommelig Sladderhank. Omhider faldt hendes Valg paa den unge Boris, som virkelig var elskværdig. Hjerter og Forstand vare ved dette Valg fuldkommen enige.

Boris var opdragen udenlands, under en om og meget forstandig Faders Opsyn. Hans Forstand var opfyldt med nyttige og behagelige Kundskaber, og hans Hjerter hylde gjerne Dydens Love. Skiondt han ikke egentlig var smuk, behagede han dog. Hans Ansigt havde de ædleste Udtryk, og i hans Dje glændede
Gjen-

O Gjenfinnet af en skion Sjel. Han rødmede,
 illig en uskyldig Pige, over ethvert ubestemt
 Ord; talde kun lidet, men altid med Forstand
 og Behagelighed; bestræbde sig ikke, for at glimre
 ved Wit eller Kundskaber, og hørde — i det mindste
 stille rolig — paa Enhver. I den store Verden er
 sjældent kun sjelden Værdien af en saadan Karakter.
 Gitterglans gjælder der meget ofte for
 Mægte, og Fæstedenhed, den sande Fortjenestes
 Medsager, staaer i Mørket, medens Uforstams-
 menhed vinder Bifald og Krandsen.

Boris elskede Julie — hvor var det og
 umueligt, ikke at elske det Skionne og Elskværs
 idige? — kun afkræftede ham hendes Tilbe-
 gderes tallose Mængde. Han betragtede hende
 allangt fra, uden at sukke, uden med et tungsindigt
 Blik at lægge Haanden paa Hjertet, med et
 Ord, uden at spille Elsker. Og ikke desto-
 mindre vidste Julie, at han elskede hende. For-
 undres, hvo der vil, over dette Fruentimmernes
 skarpe Syn! Men for skulde de ikke see Solen
 ved klareste Middag, end ikke blive Virkningerne
 af

af deres Vnde vaer i en foelsom Mandspersons Dine, hvormeger han end søger at skjule dem.

Julie adskilte snart den bestedne Yngling fra hendes øvrige Tilbedere. Ved venligt Dje-kast og Smil skjenede hun ham Mod, til at nærme sig. Hun underholdt sig med ham, viisde Agtelse for hans Fortjenester, hørde paa ham med Opmærksomhed, og yttrede det Vnske, at see ham oftere. ”Imorgen kommer De dog paa Concerten? — Imorgen spiser De hos os til Middag. — Igaar blev Tiden mig lang uden Deres Selskab.”

Moris henhørde ikke blandt deres Tal, som strax ansee det mindste venlige Ord fra en Piges Mund for en Kjerlighedserklæring, og som i deres vildfarende Indbildning allerede ere de lykkeligste Hyrder, naar man endnu ikke har tænkt paa dem; men uagtet al Bestedenhed, havde han Haab, og Haab er for Kjerlighed det samme, som en varm Aprilregn for den unge Gæd. Allerede var han saavidt, for Julies Fødder at bede om Kjerlighed, og Julie soae dette Djeblik med Længsel imøde; da et nyt Phænomen

lalded sig see i den store Verdens Horizont, som
 tiltrængte sig Alles Opmærksomhed.

Den unge Første Karin, en Yndling
 af Naturen og Lykken, fornem, rlig, smuk,
 intraad frem i Verden, og Alles Dine bogtede
 opaa ham. Han var Gjenstanden for Dagens
 Aalmindelige Tale. Alle roesde ham, men for-
 onnemmelig Damerne, og især de, han havde seet
 soventligere til, end de øvrige, eller som han havde
 ossagt en smigrende Kompliment. Man kunde
 ikke noksom beundre hans Forstand, selv naar
 og han talde om Bejret. Og derover behøver
 man just ikke at falde i Forundring; thi Enthu-
 siasmen er et Mikroskop, som altid forstørrer
 Tingene tusind, og milliongange.

Imidlertid udbredte sig i Staden det Ryg-
 site, at den unge Første var aldeles
 illeggyldig ved qvindelig Skisshed,
 og at Amor forgjebes havde sømt sit Pilekogler
 opaa ham. Hvilken Opgave for Damerne!
 og hvilken Hæder for Sejrvindersten! — Det
 forekom enhver, som om den fornærmede Amor
 med taarefulde Dine henvendte sig til hende, og

sagde til hende: "Hævn mig, ellers jeg dør af
 Harme." — "Hvor dør? I Guder! hvilken
 Ulykke! Hvor kan man leve uden denne elskværs-
 dige Dreng? — Nej! man bør antage sig
 ham, det koste, hvad det vil! Den ny Alcibiades
 maa bindes, overvindes og fængsles!"

Alle Hovedstadens Skionne indfandt sig
 nu, udprydede med Guldkæder *), til Tegn
 paa deres visse Sejer. Skæls, skæls, forbovne
 Ungling! De raslende, blinkende Kæder for-
 kyndte dit stikre Nederlag!

Men den Unge traad allevegne leende og ube-
 kjendt frem, indtil han paa et offentlig Sted mød-
 te Julie. Hun fordunklede Alle af hendes Rian.
 Han var den skønneste blandt Mandspersonerne.
 "Han kan umuelig andet, end elske hende," tænkte
 de fleste. "Hun maa nødvendiggen elske ham,"
 sagde hine; og alle sloge Dine ned, og opgave
 Haabet. Julies Tilbedere adspalttede sig, fulde
 af

---

*) Dette var den sande Anledning til den Mo-
 de, som for nogle Maaneder siden gav Guld-
 arbejderne i Moskva saameget at bestille.

to af Harmen, til alle Sider. Boris var den eneste, som ikke forlod hende. Han talde til hende, men hun svarede ham kun kort og afbrudt — Julie var adspredt.

Næste Dag, da Boris kom til Julie, forvoldte en skrækkelig Hovedpine, at han ikke fik se hende i Sale. Tredie Dag saae han hende paa Ballet. Den unge Første sad ved hendes Side, dansede med hende, og underholdt hende ved sin Samtale. Boris fik en høflig Hilsen — om man spurgde, hvorledes han befandt sig, uden sig videre at agte paa hans Svar. Han nærmede sig sig fra den anden Side. Man blev ham ikke vaer. Og hvorledes skulde man og kunne blive ham vaer, da Førsten ikke sad paa denne Side? — Stakkels Boris! Du kunde være lykkelig; men Øjeblikket er forbi. Nu bliver intet tilovers for Dig, uden — at forsøje Dig bort. Dette gjorde han og. Han forlod Salen og Julie — man kan lettelig tænke, med hvilke Fornemmelser. Og saa vi ville forlade ham; lad ham græde i Centrum, og, om mueligt, lær at glemme den elskværdige Ubestandige.

Julie var henrykt over hendes ny Erobring. Hendes Første var en Antinous, naar han taug, en Cicero, naar han talde, og en Halvgud, naar han sagde: "Julie, jeg elsker Dig!" Ej heller bedrog han hende. Han var virkelig fængslet af hendes Yndighed, saa at han ikke vilde høre nogen, Koncert, i hvilken Julie ikke sang, kom paa intet Bal, hvor hun ikke dandsede, og besøgte ingen Promenade, som ikke forskionnedes ved Julies Nærværelse. Han elskede tilforn Spil, men han opoffrede Julie Kortene. Han tilbragde ellers flere Timer af Dagen med sine engelske Heste; men over Julie glemde han Hestene. Man seer, at hans Kjærlighed var alvorlig. Maaſtee vil man indvende, at man i Ridderalderen endnu har elsket alvorligere; men ethvert Aarhundrede har sin Viis. Og vi leve nu i det nittende. Vore Skionne ere ikke længere saa vanskelige at tilfredsstille, som under Franz den Første, og sikkerlig vil ingen faste sin Handske paa Manen af en opirret Løve, og befale sin Ridder, at hente den — vistnok af ingen anden Aarsag, end

end fordi høist sandsynlig ingen af vore nuværende Riddere vilde adlyde slige Befalinger.

Julie var overbevist om, at Førsten ikke kunne leve uden hende. Kunſt forekom det hende beſynderligt, at han altid talde om ſit Hjerte, og aldrig om ſin Haand. Mange af hendes Veninder onſkede hende allerede til Lykke med en ſaadan Brudgom; men Brudgommen forklarede ſig beſtandig ikke tydeligere. — Omſider gav Julie ham ſine Betænkeligheder at forſtaa. Den kjerlige Førſte ſyntes fornærmet. "Julie vil lie tvivler om ſin Yndigheds Magt?" raabde han med Barme; "Julie vil bortbytte den ſyriske Amors for den kolde Hyminen? den forſtes venlige Emil for den ſidſtes evige Kynker? en Roſentjæde for Glavelænker? O Julie! Kjerlighed taaler ingen Svang. Get Ord — og to Elſtendes hele Lyksalighed er fuldkaffet. Havde vel Petrarka elſket ſin Laura ſaa inderlig, havde han vel digtet en eneste af de opflammande Sonetter, ſom nu henrykke os, hvis Laura havde været hans Kone? Saaledes ſom han, bør man elſke, og Julie fortjener en ſaadan

dan Kjerlighed. „ — Julie blegnede ved disse Ord. Førsten mærkede, at hans Philosophie slet ikke behagede hende, og holdt derfor inde. ” I det mindste „ sagde han, ” ville vi forlænge vor Kjerligheds Tid saameget, vi kunne; thi aldrig, aldrig, skionne Julie, komme disse himmelske Timer tilbage. „ Men Julie kunde heri ikke blive enig med ham, og hun var ikke rolig, før end han gav hende sit Ord, at forbinde sig med hende ved et helligt Baaud.

Efter dette Løfte troede han, at kunne tiltage sig Friheder, som Julie heller ikke negtede ham, saalænge han vedblev at være beskeden; men han blev Dag for Dag dristigere — og der gaves Djeblikke, da kunns Uskyldighedens Gudinde kunde redde Julies Dyd.

Julie øjnede Faren, og drev paa, at Bryllupsdagen blev berømmet. Men lige indtil den Stund udtømte Førsten sin hele List, for at rocke Julies Standhaftighed. Dog omsonst! I det Djeblik, da hun, efter al Sandsynlighed, skulde have forglemt sig selv, forlod hun ham med strængeste Djekast, at han omjæder maatte opgive

Haa

Haabet, uden en Egtmands Navn at blive lykkelig.

En Morgen, da Julie just var opvaagnet med Tanken om hendes kjære Første, overleverede man hende et Brev af følgende Indhold :

"De er elskværdig, Julie — men hvad er elskværdigere, end Friheden? Det koster mig Møje, at forlade Dem; men Tanken om et uopløseligt Bånd falder mig endnu tungere at bære. Hjertet taaler ingen Tvang, og lader af at elske, naar det finder for godt. Hvad er altsaa Egteskabsbåndet andet, end et ufordrageligt Nag? — De vil ikke elske paa min Viis, for Lyksalighedens Skyld at elske, saalænge Hjertets Tilbøjelighed varer — og lev De da vel! Kald mig troløs og meeneederig, om De vil; men det er en gammel Bemærkning, at Elskendes Eder ere skrevne i Sand, og at den letteste Vind bortviser dem. I øvrigt vil det ikke, da De besidder saamange elskværdige Egenskaber, falde Dem vanskeligt, at finde en værdig Mand — som maaskee og besidder de

sjældne Dyder: Trofast og Bestandighed! Der gives Phoenixer — men jeg er det, i det mindste i dette Stykke, ikke. Og deskaarsag forurosliger jeg Dem ikke videre. Jeg forlader Moskva. Lev vel!

Forste Karin. „

Julie skælvede over sit hele Legeme, og faldt, efter de nye Didoners Raade, i Aftmagt. Da hun igjen var kommen til sig selv, fandt hun et Slags Lindring deri, at forbande Mandspersonerne. De ere allesammen troløse, mænedderste Skurke! Deres Hjerter ere Tigerhjerter. Under deres Tunge ligger Gift skjult. Deres Taarer ere Krokodilletaarer, og den, som troer dem, er uundgaaelig tabt. „ Med saadanne og lignende Farber afmalede den opbragte Julie Mandspersonerne. Slige Udtryk ere tilgivelige, men ere de og retfærdige? Ere da alle Mandspersoner stæbte i een Form? Kunne da Alle svare for Een? Men Lidensskaben giver sjelden gode Regitere. Lettelig tage de Een for Alle, og Alle for Een.

Næste

Næste Dag var Julies Ulykke bekendt i Byen. "Førsten har forladt Julie," hedde det, og Mandspersonerne traf paa Skuldrene, imedens Fruentimmerne ondskabfulde loe, og hver af sig, tænkte: "Hig havde han sikkerlig ikke forladt." — Hvorledes kunde Julie nu lade sig see? Hun hadede Verden, og kom ofte i flere Uger ikke udaf sit Værelse.

Nogle Uger efter denne Omstændighed lod Boris sig melde hos hende. Efter en kort Betænkning befoel hun, at indlade ham. Den stakkels Boris! Pilene af Julies Bittalighed traf ham, saavel som de øvrige af hans Kib. Liig en overbeviist Forbryder maatte han høre paa de meest bittre Bebrejdelser. En anden i hans Sted havde maaskee ved et Djekast gjort Julie stum og skamrod; men Boris elskede. Han var ikke kommen, for at bestemme den forson nærmede Julie.

Julie var tilfreds med hans Besøg. Hun ønskede, at see ham igjen — og lidt efter lidt lod tabde sig hendes Harm mod Mandspersonerne. Boris's kjerlige, sømme og ædle Hjerte, som hun

hun ikke saaledes havde lært at kjende i Verdens Sammel, som nu i fortrolig Underholdning paa hendes stille Bærelse, gjorde Indtryk paa hende. "Hvorfore, " raabte hun under Taarer, " hvorfore ligne ikke alle Mandspersoner ham? Kjærlighed vilde da ikke længere være os en Kilde til Jammer og Fortrød. " — Boris benyttede dette Djeblik, og Julie gav ham sit Ord, at blive Hans — men under den Betingelse, at forlade Verden. " Den onde Verden fortjener ikke, at være Vidne til vor Lyksalighed, " sagde hun; " dens daarlige Forsængelighed er mig forhadet. Lader os drage ud paa Landet, kjære Boris. "

Mit hele Liv, svarede Boris, skal være opoffret din Tilfredshed, uforlignelige Julie. Gjerne vil jeg leve med Dig ved den yderste Kant af Verden, og aldrig ved en Bebrejdelse eller Klage bedrøve Dig. Din Villie skal være min Lov, og saaledes er det mig en hellig Pligt, at forekomme dine Ønsker, og ganske afhænge af Dig. — Boris bedrog ikke Julie; — men Julie? — vi ville see.

De første sex eller syv Uger hensovandt for dem paa Landet, som en blid Dag. Den edle Egtemand var lykkelig i Besiddelsen af sin yndige Kone, og Julie belønnede hans Omhed med en lige Kjerlighed. Begges Hjerter besjæledes af varmeste Lidenkab. Naturen selv syntes at tage Deel i deres Glæder. Overalt blomstrede den i Foraarspragt. Blomsternes Besugt, Fuglens Sang — alt nærrede det samme Egteskaps Lyksalighed.

”Min Gud!„ raabde Julie, ”hvorledes kan man vel leve i Hovedstaden? Hvor er det mueligt, nogenfinde igjen at forlade Landet? Der er intet andet, end Forvirring og Uro; her blomstrer Uskyldighedens rene Lyksalighed. Der hersker evig Evang; her Ro og Frihed. Ach! kjære Boris„ — med venlige Djekast trykte hun hans Haand til sit Bryst — ”ach! kjære Boris, kun i landlig Roe, kun ved Naturens Barm, kan en sølsom Sjel nyde sin Kjerligheds hele Fylde.“

Mod Enden af Sommeren bleve Julies Løbtaler over Landlivet allerede sjeldnere og faldere.

dere. Men da nu den kjedsommelige Høst fortrængte den skønne Sommer; da Blomsterne paa Marken og i Haverne henvisnede, Bladene faldt af Træerne, Fuglene trak bort, og det overalt blev kjedsommeligt og eensomt: saa tabte hun ganske Lyften, til længere at rose Landlivet. Boris mærkede, at hun begyndte at føle Kjedsommelighed. Sukkende tog han en Deel af den ny Heloise, og forelæste hende et Sted deraf, om Lyksaligheden ved en gjensidig Kjerlighed. Julie hørte paa ham med Opmærksomhed, og sagde: "Fortræffeligt! men dog har Rousseau nok heri mere fulgt sin Indbildningskraft, end sin Overbeviisning. Virkelig var det godt, om det saaledes forholdt sig. Vistnok er Lyksaligheden af Kjerlighed det højeste af alle Goder; men kan det vel og altid vedvare? kan det vel og altid tilfredsstille Sjelen? kan det erstatte os alle andre Goder? Ach! det menneskelige Hjerte er umætteligt. Altid vil det noget Nyt — nye Ideer og Indtryk, som oplive og styrke dets Følelser. Den varmeste Kjerlighed, troer jeg, maa omsider i Eensomheden kalnes og tage af.

Man

Man behøver Sammenligninger, for værdigen at kunne bestemme Værdien af den elskede Gjenstand. — Sultende svarede Boris: ”jeg tænkte anderledes; dog — imorgen rejse vi til Byen. —

Julie blivde sig nu atter i Skionhedens og Rigdommens pragtfulde ny Glands, paa den store Verdens Skueplads. Hun blev modtaget med Henrykkelse, og ved ethvert Tjed blomstrede Roser for hendes Fødder. Een Fornøjelse forjog den anden, een Forlystelse fulgte ovenpaa den anden, ligesom tilforn — kun med den Forskjel, at hun nu, som Kone, kunde nyde Verdens Glæder med ulige større Frihed og Bequemhed, end ellers.

Hun aabnede sit Huus for Selskaber, og havde i det mindste firegange om Ugen Fremmede hos sig. Boris taug, og gjorde alt, hvad hun vilde. Hun føelde Fiinheden i hans Adfærd, og belønnede ham derfor, naar de vare allene, med de meest henrykkende Kjertegn. ”Finder Du ikke,“ sagde hun med et venligt Smil, ”at Stadens Forlystelser og Afberlin-

gen i Gjenstænder paa ny oplive vor Kjærlighed? Mit ved Verdens Tummel trættede Hjerte udhviler saa gjerne i dine Arme. — Boris sukede, men saa sagte, at Julie ikke hørde det.

En Aften, da Julie havde Selskab hos sig, saae Boris, blandt andre Gæster, ogsaa Førsten Karin træde ind. Han blev bleeg, og i hans Jnderste rasede det hæftig; dog kom han sig igjen efter nogle saa Minuter, saa at han var istand, til at imodtage Førsten høflig. Men den hele Aften vogtede han sig, for at møde Julies Djekast, for ikke at sætte hende i Forlegenhed; thi han befrygtede, hun vilde læse hans Hjertes Uro af hans Dine.

Efter Maaaltidet, da Gæsterne vare borte, og Julie var allene med Boris, tog hun ham ved Haanden, og sagde smilende: "Mærkede Du, kjære Boris, med hvilken kold Høflighed jeg behandlede Førsten Karin? Det vilde være taabeligt, at stænge vore Døre for ham. Lad kun den letfindige Narciss søle, at han er mig aldeles ligegyldig, at mine forrige Daarskaber ej have efterladt ringeste Spor i mit Hjerte, og at jeg ikke

Hi ikke har Marsag til at frygte ham. — Boris
og kyssede hendes Haand, og tilfod, at han fandt
og hendes Udførd meget fornuftig.

Efter nogle Dage, da der igjen var Selv-
skab hos Julie, indfandt atter Karin sig. Han
og var munter, underholdende, vittig, og talde næ-
st sjen ikke med andre, end Konen i Huset. Hvad
og Boris angik, da saae han næsten; slet ikke paa
og ham; med eet Ord, han spillede en Mand's
og Rolle af fineste Levemaade.

I den følgende Tid saaned man ham als-
ind drig hos Julie. "Hvilket behageligt Huus!"
og strege baade Mandspersoner og Fruentimere;
og "Julie er en Engel," lagde hine til; "den elste
og værdige Herse Karin udbreder Fornøjelse rundt-
om omkring sig," sagde disse. Imidlertid begyndte
og man at gjøre Bemærkninger. Nogle betragtede
og Boris med Latter, andre med Skuldertræk.
og "Er det vel at undres over?" hvistede den ene
og den anden i Dret, "gammel Kjerlighed rustner ikke.
og Og nu er man langt sikkrere — Manden er et
og godt, stille Menneske — og alting er i Orden."

Bo.

Boris's Adfærd mod Julie forandrede sig
 net ikke; men snart mærkede han en Forandring
 hos hende. Hun hensad ofte i dybe Tanker.
 Snart blev hun rød, snart bleeg. Hun søgde
 at skjule sin Uro, kastede sig ofte med Hæftighed
 om Boris's Hals, syntes at ville sige noget, og
 sagde ej eneste Ord. Den bekedne Boris taug
 ligeledes. Kun da, naar han i Mærke gjen-
 nemvandrede sin Yndlingsallee, trillede Taa-
 rerne nedover hans Kinder.

En Dag, da han henimod Aften kom hjem,
 gik han til sin kjære Allee. Det første, som her
 ved Indtrædelsen faldt ham i Øinene, var —
 Førsten Karin, som sad med Julie paa en Græs-
 bænk. Hendes Hoved laae op til hans Skul-
 der, og hendes Øine vare hæftede paa Jorden.
 Førsten kyssede hendes Haand, og sagde: "Du
 elsker mig, og jeg skal dog af Længsel døe i dine
 Arme? Julie, anstaaer det vel Dig, at adlyde
 usse Fordomme? Følg dit Hjertes Tilbøjelighed,
 følg —" Julie hørde en Rastlen, og saae sig
 om — hun skælvede af Ekraft, da hun saae
 Boris. Men hvo er istand, til at beskrive den

ulyk,

ulykkelige Egtemands Følelser? Hvad skulde han giøre? Fælde den Troløse? Afkole sin Harme i hendes forræderiske Blod, og siden vende Staalet mod sig selv? — Nej! Vel havde han at stride mod sin Kæsenhed, men kun for et Djæblik. Han modstod sit Hjertes opbrusende Tilskyndelser, og bleeg som et Ligt, med Øjnene vendte mod Himmelen, tilde han udaf Alleen.

Endnu selvsamme Aften erholdt Julie et Brev fra ham, af følgende Indhold:

"Jeg har ikke brudt mit Ord. Ingen Bebrejdelse, ingen Klage er kommen over mine Læber. Jeg troede min Kjerlighed's Magt. Men jeg har bedraget mig, og — lider. Efter det, jeg har seet og hørt, kunne vi ikke længere leve sammen. Min Nærværelse skal ikke længere falde Dem besværlig. Egtemandens Kættighed er et Nag, naar ikke Kjerligheden letter dem. Lev vel, Julie! — De er fri, Madame. Forglem, at De havde en Mand. Maaskee hører De aldrig mere til ham. Oceanet vil viidt adskille os. Jeg forlader Fædreland og Venner. Kun den bittere Følelse af min Elendighed

digbed vil ledsage mig. — I højsølgende lille Pakke finder De en Guldmagt, som sætter Dem i Besiddelse af min hele Formue. Endnu lægger jeg Billedet af min forrige Kone til — Dog nej! det kan jeg ikke stille mig ved. Med det vil jeg underholde mig, som med Skyggen af en fraskilt Ven — som med mit døende Hjertes eneste og sidste elskede Gjenstand. „

Da Julie blev Boris vaer i Alleen, sad hun nogle Minuter maaløs — derpaa styrtede hun frem efter ham, nævnde ham nogle gange ved Navn; men hendes Stemme skælvede, hendes Bødder vilde ikke staae hende bi, mat og med usikre Skridt, støttende sig paa Forstens Skulder, forsøjede hun sig hjem. Da hun ikke fandt ham her, skjulde hun sit Ansigt med Hænderne, og kastede sig sukkende paa Sofaen. Omsonst bestræbde den paa Verden kloge Forste sig, for at berolige hende. Hun svarede ham ej eneste Ord.

Med skælvende Haand aabnede hun Boris's Brev, og en Taarestrøm frembrød af hendes Dine, da hun havde læst det. Forsten forsøgte
 paa,

paa, at fratage hende Brevet. "Nej," sagde hun med en fast Stemme, "De fortjener ikke at læse det. En ædel Mand har skrevet det. Saagen er nu adspillettet — jeg foragter Dem og mig selv. I øvrigt ser De mig nu for sidste gang, min Herre. Forsøer andre, og udlee siden deres Svaghed; men glem og forlad kun mig for bestandig. Jeg anklager Dem ikke videre. Min Ubefindighed allene fortjener at bære Skylden. Det kan ikke mangle Dem paa Fornøjelser i Verden; men De og Deres Lige ere mig fra nu af en Bedersyggelighed. Jeg tilsværger mig selv, at den forbovne Lastefuide skal aldrig for Fremtiden vove, at see mig lige i Døjene. Forundres over denne pludselige Forandring, og troe den, eller troe den ikke, som De vil — mig er det uden Forskjel." — Med disse Ord forsvandt hun hastig i Siderørelset. — Børsten stod som forsteenet. Omfæder slog han en høj Latter op — tvungen eller oprigtig? — tilde til sin Vogn, og fjarde paa Komoedie.

Da Julie hørde, at Boris var bortrejst, uden at have sagt, hvorhen, forlod hun strax Byen,

og begav sig atter ud paa Landet. "Her skulle mine Dage henfvinde i en sorgelig Eensomhed, sagde hun sukende; "her, hvor jeg engang kunde være lykkelig! Med den bedste, sømteste Mand forlod jeg dig, kjære landlige Opholdssted, og alle ne — som en sørgende Enke — vender jeg nu tilbage; men dog med et Hjerte, som elsker Dyden. O! kuns dette trøster mig, kuns dette holder mig oprejst! Og aldrig vil jeg blive Dig utro, hellige Dyd! Stedse skal Du blive min Veninde. O! jeg vil see Dig, jeg vil kysse dit udtrykke Billede — i den uforglemmelige Boris's Bæk!" — Hendes Taarer strømmede ned paa hendes Mand's Portrait, som hun holdt i Haanden.

Deri maae man lade Fruentimmerne vedersfares Ret: naar de engang af ganske Sjæl have bestemt sig til noget, saa er deres Standhaftighed og Kraft i Udførelsen beundringsværdig, og de berømteste Helte i Selbovervindelse, hvis Navne Historien opløfter indtil Skyerne, maae heri dele deres Laurbær med dem.

Julie,

Julie, som nys ikke manglede synderlig mere til en moderne Kais, var nu et Mønster paa Dyd. Alle forsængelige Ønsker vare udfættede i hendes Barm, og hendes hele Liv var helliget Mindet af hendes dyrebare Egtemand. Hun tænkte sig ham nærværende, hun udtømte sit Hjerte for ham. "Du har forladt mig," sagde hun, "og Du har Ret dertil. Jeg bøver ikke, at ønske din Tilbagekomst. Kunns ønske jeg dit Hjerte Roe. Forglem din Kone, hvis Mindet om hende forurolicher Dig. Vær lykkelig, hvor Du end er. Mig omgiver stedse Erindringer af din Kjerlighed. Jeg vil ikke døe af Kummer. Nej! jeg vil leve, paa det dog mit Hjerte kan viddblive at vise Dig Trost. Og maaskee føler Du, paa Grund af en hemmelig Sympathie, endog i en fjernet Kraaand, min Kjerlighed, og den giver dit Hjerte nyt Liv og ny Barme. Maaskee tilhvister en medlidende Genius Dig i Svøme: "Boris er ikke allene i Verden." Dine kjerlige Øjne aabne sig, og langt, langt borte, indhyllet i Taage, seer Du den sorgende Julie, hvis Aand, hvis

Hjerte følger Dig overalt. Maaſkee — dog jeg onſker, hvad jeg ikke tør onſke. — Nej! jeg vil elſke Dig uden alt Haab. „ —

I Julies Sjal herſkede nu en sm, mere ſød end bitter Sørgmodighed. Enhver dydig Følelſe er behagelig, og ſelv Angerens Taarer ere ikke bittere; thi Angeren er Dydens Morgenrøde.

Julie føelde, at hun ſnart ſkulde blive Moder. En ny, hæftig Følelſe gjennemtrængde hendes Janderſte — ſkulde hun glæde ſig eller bedrøves? — En Tidlang kunde hun ikke ordne ſine egne Fornemmelſer. ”Jeg ſkulde blive Moder? Men Faderens glade Smil ſkal ikke modtage Glutten; Faderkjerlighed's Taarer ſkulle ikke vøde den! Arme, ullykkelige Barn! Faderløs træder Du ind i Verden, og Kummerens Billede er den første Gjenſtand, ſom fremſtiller ſig for dine Øjne! Dog, ſom Himlen behager! Jeg erholder her en ny Forpligtelſe til at leve og lide. Velkommen da, kjære Barn! Mit Hjerte ſkal elſke Dig med dobbelt Omhed. For din Skyld og ved Dig vil jeg berolige mig,

og din spæde Sjæl skal ikke vanstæbes ved Klager og mørke Djekast. Kunns Kjerlighed ventet Dig i mine Arme, og med din Fødselstime begynder et nyt Liv for mig. «

Hun belavede sig nu med Iver paa den hellige Moderstand. Emil, denne eneste Bogen af sit Glass, kom aldrig af hendes Hænder. "Jeg var ingen god Egtelone, « sagde hun sukende, "jeg vil i det mindste være en god Moder. Forsømmelsen af den ene Pligt vil jeg søge at udsone ved en tro Opfyldelse af den anden. «

Hun tælte Dagene og Timerne til hendes Freløsning. Allerede iforvejen elskede hun det huldrige, endnu ufødte Barn. Allerede iforvejen kyskede hun det, og nævnte det med de sømteste Navne. Enhver af dets Bevægelser skaffede hende den meest levende Glæde.

Omfrider fødte hun en Søn, den skønneste Dreng, Faderens og Moderens forenede Viljende. Hun følede hverken Smærter eller Svaghed. Henrykkelsen betog enhver anden Fornemelse. I hendes Hjerter aabnede sig en ny

Kilde til de reneſte, heligſte og meeſt ubefkriveslige Glæder. Hendes Dje trattedes ikke ved at ſee paa Slutten. Hendes Tunge gjentog tusindſdegange de meeſt ſmigrende, Ejerligſte Navne. Med ſin Kjerlighedſ fulde Varme oplivede hun hans ſpæde Sjel, og indgiød ſit eget Hjertes omme Følelſer i hans. Behøver jeg vel at ſige, at hun ſelv gav ham Bryſt?

Det forekom hende nu, ſom om alting omkring hende var blevet venligere. Tilſorn kom hun næppe udaf ſit Værelſe; thi ved Synet af den umaalelige Himmel og den vilde Jord, vaagnede Følelſen af hendes eenſomme, forladte Tilſtand med ny Styrke. "Hvad er jeg i Skabningens vilde Omfang?" ſpurgde hun ſig ſelv, og henſank i dyb Eſtettankt. Flo-derneſ og Skovenes Raſlen forſgede hendes Tungſtudighed, og Fugleneſ glade Syng miſshagede hende. Nu derimod forholdt alting ſig anderledes. Hun vilde med ſin lille Yndling i fri Luſt, ſaaſnart hun kunde. Solen ſkinrede

nu skønnere, saasom den bestraaede hendes
Søn; Træerne syntes at bukke sig ned, for at
omfavne den huldrige Dreng; i Bakkens raslens
de Lyd hørde hun fjerlige Smigerord for ham,
Fuglene og Sommerfuglene spogede og flaggrede
funt for at forlyste ham. Hun var Moder.

Den store Verdens Glæder, som hun til-
forn havde sat saastor Priis paa, syntes hende
nu som en bedragerisk Taage, i Sammenligning
med de ægte, Sjel og Hjerter styrkende Moders-
glæder. Ach! hun vilde have været fuldkoms-
men lykkelig, hvis ikke Tanken om den bekym-
rede Boris havde lagt tungt paa hendes Hjerter.
”Jeg nyder den største Fornøjelse,“ klagede
hun, ”Blædestaarer væde mine Kinder, imes-
dens han gennemvandrer Verden i en sorgelig
Eensomhed. O! hvilken Engel underretter
ham om hans Kones Forbedring. Ja, jeg er
ham igjen værdig. For den alvidende Guds
og Menneskenes Dine vover jeg at sige: at jeg
nu er ham værdig! — Men han veed det ikke.

Han troer, at jeg hviler i den Læstefuldes Arme, han anseer mig for en Fiende af Dyden. — O! om han kunſ for et Djeblif vendte tilbage, for at see ſin Søn! Han maatte gjerne ſige: "Du fortjener ikke, at glædes ved ham," og fratage mig ham. Gjerne vilde jeg undvære al Trøſt, for at trøſte ham, — gjerne vilde jeg være ulykkelig, naar jeg kunſ derved kunde gjøre ham lykkelig!" —

Imidlertid opblomſtrede den lille Boris ſom en Roſe. Han løb allerede omkring paa Engen, kunde allerede ſige: "jeg elsker, holder ſaameget af Dig, gode Moder!" forſtod allerede paa det ſunneste at kæreſſere hende, og med ſine ſmaa Hænder at aſtørre de Taarer, ſom ofte frembrøde af hendes Dine.

En ſkøn Majdag, da Mindet om hendes Egteſkabs forſte Foraar juſt ret levende var vaagnet i hendes Sjel, gif hun med ſin lille Boris ud paa Marken. Hun ſatte ſig paa en
grøn

gren Høj, tatted Vejen, og imedens Drengen løb omkring hende og legede, traf hun Boris's Billede opaf Barmen, og underholdt sig med det. "Er Du vel endnu den samme?" raabte hun. "Ach! nej, skænderlig ikke! Da Du sad for Maleren, saae Du kjerlig til mig, og var lykkelig og glad. Og nu, nu —" Bedrøvelsen malede sig i hendes Ansyn — længe sad hun i dybe Tanker, og en let Svøvn tillukde omsider hendes Øjne.

En bedrøvet Sjæl seer og i Drømme frygtelige Billeder: og saaledes drømte Julie, som om der laae et vildt, aabent Hav for hende, der brusede frygtelig under sorte, skrækfulde Skyer. Lynild og Torden forøgede det Rædsomme i Skuespillet, og et Skib drev om, uden Mast, paa det rasende Hav. Snart forsvandt det i den skummende Afgrund, snart kastedes det igjen til Skyerne, for strax derpaa for stedse at begraves i Bølgerne. Ulykkelige Søemand!

— Julies følsomme Hjerte blødte, da paa eensgang en mægtig Bølge kastede et Liig paa Land. Hun iler ham til Hjælp; hun søger igjen at falde ham tilbage til Livet, og under disse Bestræbelser kjenner hun — Boris — død, kold, affjelet holder hun ham i sine Arme. — Etialvende og aandesløs baagner hun, og — Boris staaer for hende. Guld af Liv og Kjærlighed styrter han i hendes Arme, for aldrig igjen at skilles fra hende.

Jeg siger intet Ord videre om denne eneste, sjeldne Scene. Intet Ord om de første Minuters veltalende Taushed, og de derpaa følgende, umiddelbar fra Hjertets Grund frembrydende Glædestoner! Intet Ord om Hensytkelses og Glædens Taarer! Intet Ord om Boris's Følelser, da Julie for første gang ledte sin Søn til ham, og den Lille, underviist af Naturen,

turen,

turen, klappede ham, imedens han smilende saae hen til sin Moder.

Men hvorfra kom Boris saaledes paa eens gang? — Han var i nogle Aar rejst omkring. En tro Ven havde imidlertid tilmældt ham alt, som angik Julie. Omfider, da han ikke længere kunde imodstaae den Overbeviisning, at hun endnu elskede ham og Dyden, var han ileet tilbage til sit Fædreland, for at forsikre sin tro Kone, at han aldrig havde ladet af, at tilbede hende.

Siden den Tid leve de nu paa Landet, som det lykkeligste Egtepar. Den øvrige Verden angaaer dem ikke. Boris er den samme, han tilforn var — en virkelig Ledfager; og Julie viser ved sit Exempel, at ofte under en Kones Ungdoms, Letsindighed slumrer den meest ophøjede Dyd.

Boris's Dmhed tillader ikke, at hun afmaler sin forrige Karakter med sorte Farver. "Du var født," sagde han, "for at blive dydig. En overdreven Behagelyst, Frugten af en forvæntet Opdragelse og slette Exempler, var allene Skyld i din Bildfarelse. Du behøvede kunseengang at kjende Værdien af den sande Kjerlighed og Dyden, for forstedse at hade Lasten. Du undrer Dig maaskee over, hvorfor jeg altid har tielt, og aldrig sagt Dig noget om Følgerne af din Letsindighed; men jeg er overbeviist om, at Bebrejdelser snarere forhærde, end blødgøre Hjertet. Om Kjerlighed og Taalmødighed fra Mandens Side er i slige Tilfælde det meest virksomme Middel. Trettesættelser og Dadel havde bragt Dig til at troe, at jeg var skindsyg. Du vilde have troet Dig fornærmet, og vore Hjertes havde maaskee for evig affondret sig fra hinanden. Følgen har retfærdiggjort min Formening. Skilsmisse syntes mig omfider at være det sidste Middel, som jeg burde anvende til din Forbedring.

bedring. Jeg overlod Dig til dit eget Hjertes Dom — vistnok ikke med koldt Blod, ikke uden den mest nagende Kummer; men en Straale af Haab holdt mig oprejst, og — har heller ikke skuffet mig. Du er nu min, ganske og for evig. « —

Ofte ivrer Julie mod Konerne. Boris forsvarer dem. ”Tro mig, kjære Julie, « siger han, ”Mændene ere forstørstedelen Skyld i, naar Konerne ere lastefulde, og de sidste ere hartad altid kun af den Aarsag slette, fordi de første ikke ere bedre. «

Boris og Julie ere i mange Ting af forskjellig Mening; men deri stemme de fuldkommen overeens, at Tilfredsheden hos lykkelige Egtefolk og Forældre er det største Gode paa Jorden.

Følgende til Nytte og Moerſkab tjenende Bøger
ſaaes hos Forlæggeren, J. N. Thiele, i
ſtore Helliggeiſtſtræde No. 150 og 51.

Erik og Abel, Konger i Danmark, et fædrelandſk
Sørgespil i 5 Akter, overſat ved E. N. Thiele,
indb. 28 Sk.

Naturlære for Fruentimmere, af E. N. Thiele,
med Fortale af Juſtitsraad og Profeſſor Th.
Bugge, 28 Sk., indb 40 Sk.

Arviens intereſſante Rejſebefkrivelse; 6 Dele,
2 Bd., i Velſk. 2 Bd 72 Sk.

En Faders Rejſe med ſine to Sønner igjen-
nem hele Tydſkland. En nyttig Læſebog;
overſat ved E. N. Thiele. 2 Dele, med 2
Landkort. 80 Sk. indb. 1 Bd. 8 Sk.

Vinterafteners Tidsfordriv eller 27 morende og
lærerige Hiftorier i de 6 Wintermaaneder. 1 Bd.
indb. 24 Sk. mere.

Lindor og Eliſe, en original danſk Fortælling,
af E. Balling. 48 Sk., indb. 64 Sk.

Franz Donner, eller en ond, laſtefuld Faders go-
de, dydige Søn. 12 ſ.

Forpagteren Frohof, eller Belgiorrenhed indbrin-
ger riae Renter. 12 ſ.

Fridrich Weinhard, eller den forbedrede Laſte-
fulde. 16 Sk.

De vare Brødre, en ſjelden Hiftorie. 16 Sk.

Mathilde von Erdingen, eller den i ſin første
Barndom af Munte bortrøvede, og ſom Munk
opdragne Pige. 12 ſ.

Bueſkytten, en Hiftorie fra Ridderalderen, et Møn-
ſter paa ſjelden barnlig Kjerlighed. 12 Sk.

(Diſſe 6 ſidſte Hiftorier overlades, naar de
købes ſamlede, for 4 Mk. 8 Sk., og de,
ſom mangle een eller anden, og foreviſe de
øvrigte, ſaae de manglende en Fjerdedeel rin-
gere.)

